Nr. 140, märts 2021

EESTI METODISTI KIRIKU AJAKIRI

KODUTEEL

„MINGE KÕIKE MAAILMA, KUULUTAGE EVANGEELIUMI KOGU LOODULE!"

Mk 16:15

Indeks 78228 ISSN 1406-2291
Nr. 1 (140), märts 2021 Hind 5.50 €

SELLES NUMBRIS:

Esikaanel Ain Varese maal „Mina olen tee ja tõde ja elu." Jh 14:6
Väljaandja: EMK, Narva mnt 51, 10120 Tallinn
Tel: 501 2483; e-post: koduteel@metodistikirik.ee
www.metodistikirik.ee/koduteel
Toimetaja: Marjana Luist
Toimetuse kolleegium: Robert Tšerenkov, Andres Kapp, Anneli Klausson, Rein Laaneser, Tarmo Lilleoja, Anne Saluraid, Meeli Tankler, Inna Välja
Keeletoimetaja: Inna Välja
Küljendus: Kersti Tormis

Foto: erakogu

„Aga kuidas nad saaksid uskuda sellesse, kellest nad ei ole kuulnud? Kuidas nad saaksid kuulda ilma kuulutajata?" Rm 10:14b

Olen Jumalale südamest tänulik, et minu elus on olnud mitmeid kuulutajaid – inimesi, kes on mänginud olulist rolli selles, et minust sai kristlane ja et olen saanud tugeva aluse oma usuleuks. Nende inimeste tugi minu elus Jumala leidmisel ja kristlasena kasvamisel on olnud suurim kingitus, sest *„minu õnn on, et ma olen Jumalale ligi!"* (Ps 73:28a).

2021. aasta on Eesti Metodisti Kirikus kuulutatud evangeeliumi kuulutamise aastaks. Sellele teemale oleme pühendanud ka käesoleva ajakirja numbri. Kolleegiumi ja kirikuvalitsuse liikmete abiga oleme EMK liikmetelt kokku kogunud pöördumiskogemusi. Lugudest selgub, et Jumal kasutab väga erinevaid viise inimesteni jõudmiseks. Selles numbris trükitud lugudest näeme, kuidas Jumala leidmisel on olulist rolli mänginud kristliku perekonna eeskuju, koguduse laste-, noorte- ja sotsiaaltöö, Alfa kursus, aga ka kristlik muusika ja meedia.

Jaga ajakirja lugejatega ka oma pöördumislugu, saates poole lehekülje pikkuse teksti ajakirja toimetusele. Lisa tekstile ka foto. Kuna kõik lood ei pruugi ajakirja veergudele ära mahtuda, jagame neid ka EMK kodulehel www.metodistikirik.ee ja Facebookis.

Loodan, et ajakirjas trükitud pöördumislood ja muud EMK aasta teemat käsitlevad artiklid innustavad meid evangeeliumi kuulutama ning pakkuma ligimestele tuge Jumala leidmisel ja kristlasena kasvamisel, et ka nemad saaksid tõdeda: *„minu õnn on, et ma olen Jumalale ligi!"*

MARJANA LUIST,
toimetaja

HOIA SILM PEAL

Eesti Metodisti Kiriku ajakiri KODUTEEL
Facebookis aadressil
http://www.facebook.com/emk.koduteel
Veebikodus aadressil
http://www.metodistikirik.ee/koduteel
Issuu keskkonnas aadressil
http://issuu.com/koduteel

Ja Jeesus ütles neile: „Minge kõike maailma, kuulutage evangeeliumi kogu loodule!"

Mk 16:15

Foto: erakogu

Usun, et paljudele kristlastele on Jeesuse misjonikäsk – kuulutada evangeeliumi – segadust tekitav üleskutse. Mis on täpselt see sõnum, mida me peame edasi andma? Kelle juurde me peaksime minema? Kuidas seda sõnumit kommunikeerida kõige parimal moel? Läbi kristliku ajaloo ja ka meie ajal tänapäeval minnakse evangeeliumi kuulutamisega tihtipeale ühest äärmusest teise: kas ei tehta seda üldse (jäetakse see ainult pastorite ülesandeks) või siis ollakse nii agarad, et tehakse seda peaaegu et poolvägisi ja nii pealetükkivalt, et inimestel tekib negatiivne vastureaktsioon. Ka sõnumi endaga on vahel sama probleem: on olnud aegu, kui jutlustataksegi ainult patust ja põrgust (jättes Jumala armu nii kaugele tahaplaanile, et see sõnumist üldse ära kaob), või siis üldse ei räägita inimese patususest ja vajadusest lunastuse ja elumuutuse järele. Tänapäeval ongi just see oht, et kirik võib muutuda lihtsalt üheks ühiskondlikuks klubiks, kus patust ja meeleparandusest parema meelega ei räägitagi. Aga ka evangeeliumi kuulutamise meetoditega pole parem lugu: taasiseseisvunud Eestis üheksakümnendatel tähendas evangelism ainult tänavatel kuulutamist ja tuntud evangelisti osalusega koosolekuid, aga tänapäeval tekib vahel selline tunne, et osadel kristlastel ei olegi enam mingit soovi Head Sõnumit kuulutada.

Usun, et parima näite evangeeliumi kuulutamisest on meile jätnud Jeesus Kristus ise. Jeesuse strateegia ei rajanenud niivõrd massiüritustele (kuigi ka neid oli), kuivõrd isiklikule suhtlemisele inimestega. Ta sõi koos patustega, läks külla tölner Sakkeusele, ajas juttu Samaaria naisega kaevu juures, ööpimeduses rääkis Nikodeemosega, veetis aega Marta, Maarja ja Laatsarusega – seda loetelu võiks veel pikalt jätkata. Jeesus otsis võimalust suhelda inimestega, kes teda vajasid ning nendest suhetest ja vestlustest sündisid kuulajate elumuutused ja jüngriks saamine. Meid kõiki ümbritsevad pereliikmed, sõbrad, naabrid, töökaaslased ja veel hulk teisi inimesi, kellega me suhtleme, ja meil on võimalus läbi nende suhete olla inimestele valguseks ja elavaks tunnistuseks Jumala armust. Ärgem häbenegem jagamast teistega evangeeliumi põhitõdesid nii Jumala armastusest, meie patususest, Kristuse ohvrisurmast ja ülestõusmisest kui ka elumuutusest, mille toob endaga kaasa ülestõusnud Kristuse järgimine.

Õnnistatud Ülestõusmispühi!

ROBERT TŠERENKOV,
superintendent

Foto: Wikimedia

Jeesus ja Samaaria naine

Soolane ja särav

(Wesley jutluse ainetel)

Foto: Ragnar Esken

Inimesed otsivad enda ümber kangelasi, kes oleks mingis mõttes eeskujuks. Näiteks sportlased. Paljude jaoks Eestis on olnud suureks šokiks uudis, et meie parimad suusatajad on mitmeid aastaid kasutanud dopingut. Millegipärast ei ole see ainult nende asi, vaid ka ümbritsev ühiskond tunneb, et see on kõigisse puutuv ja paljud tunnevad end petetuna. Poliitikuid vaadeldakse samamoodi. Inimesed üldiselt valivad neid, kes paistavad usaldusväärsed ja on hea kuulsusega. Kui aga mõni poliitik eksib töös või eraelus, tunnevad inimesed ka kõige kaugemas külas, et see puudutab kuidagi neid.

Aga on üks grupp, keda täpselt samamoodi vaadatakse ja hinnatakse. Grupp, kes koosneb väga erinevatest inimestest erinevatel elualadel. Need on kristlased. On vahel lausa üllatav, kui hoolega inimesed kristlaste ümber jälgivad, kuidas me elame. Me elame maailma keskel ega saa olla varjatud.

Jeesus on öelnud: „Teie olete maa sool. Aga kui sool läheb läägeks, millega saab siis teha seda soolaseks? Ei see kõlba enam millekski muuks kui visata inimeste jalgade tallata. Teie olete maailma valgus. Ei saa jääda märkamatuks linn, mis on mäe otsas. Ega süüdata ka lampi ja panda vaka alla, vaid lambijalale, nii et selle valgus paistab kõigile majasolijatele. Nõnda paistku teiegi valgus inimestele, et nad teie häid tegusid nähes ülistaksid teie Isa, kes on taevas." (Mt 5:13-16)

John Wesley ütleb, et „pole võimalik päevad läbi suhelda inimestega, kaotamata midagi oma hinges ja kurvastamata mingil määral Jumala Püha Vaimu. Meil on iga päev tarvis eralduda maailmast – vähemalt hommikul ja õhtul – et kõneleda Jumalaga, suhelda vabamalt meie Isaga, kes on varjatud."[1] Lisaks on mõnikord tarvis võtta pikem periood, et eralduda ja otsida Jumala palet. Siiski ei tohiks me jääda eraldatusse. Kristlik usk on olemuselt sotsiaalne. Mitmed kristlikud väärtused tulevad esile just inimeste keskel olles. Näiteks võib küll erakuna või kloostris elades harjutada tasadust – kui seda mõistame kannatustes vastu pidamise tähenduses. Kuid kui tasaduse all silmas pidada ka leebust, õrnust ja pikameelsust, saab neid omadusi testida vaid suhtluses kaasinimestega.

Foto: pixy.org

Samuti on raske praktiseerida rahutegemist ja halastust ilma ühiskonnata meie ümber. Mis kasu on rahu tegemise või halastuse soovist, kui meil pole reaalset olukorda või inimesi, kelle peal seda välja elada ja harjutada?

Kui Jeesus oleks soovinud, et me maailmast eralduksime, ei oleks võimalik pöörata ette teist põske, kui ühe pihta lüüakse. Ei saaks näidata üles oma halastavat ja heatahtlikku suhtumist sellele, kes käib kohut ja kui ta nõuab kuube, jätta ka särk. Siinjuures on oluline esile tuua ka Jeesuse näidete mõtet. Kui keegi lööb ja talle ei vastata, toob see esile just teo julmuse. Rõiva äravõtmine peaks panema võtjat häbi tundma, sest Jeesuse ajal oli paljudel inimestel vaid üks komplekt riideid, sh kuub oli vajalik, et kaitsta inimest külma eest. Särk oli sisuliselt juba alumine kiht, mille ära võtmise järel polnud enam inimesel midagi seljas.

Kuidas saaks ka palvetada nende eest, kes meid taga kiusavad, kui oleme eraldatud ja keegi meid ei kiusa? Neid pühasid hoiakuid ei saaks kuidagi väljendada, kui suhtleksime vaid heatahtlike, pühade inimestega. Jeesus ütleb, et meie kristlastena oleme maa sool. Meie ülesanne on maitsestada seda, mis on meie ümber.

Tõeline armastus ei ole ainult sõnades. Armastus teeb käed mustaks. Me ei saa jääda pealt vaatama, kui keegi kannatab. Ülim näide sellest, kuidas armastus ei ole vaid sõnades, on Jeesuse elu ja surm. Jeesus ei eraldanud end maailmast. Kui ta kohtus patustega, ei muutunud tema patusemaks, vaid Jeesuse pühadus puudutas inimesi. Pühadus levis.

Kristlik usk on olemuselt sotsiaalne. Mitmed kristlikud väärtused tulevad esile just inimeste keskel olles.

Jeesuse armastuse ülim tõendus on see, et ta läks ristile, andis oma ihu surma, et kui on kas või üks, kes temasse usub, siis ta võiks pääseda ja mitte hukka minna. (Jh 3:16)

Kristlaste mõju maailmas hoiab teatud määral ka kogu maailma allakäigu eest. Nii võime näha, kuidas kristlus on mõjutanud Euroopa kultuuri, ajalugu ja saatust.

Konkreetse näitena võib tuua 18. sajandi Inglismaa – metodistlik liikumine panustas suurel määral inimeste aitamisse, näiteks ehitati endine metallivalukoda ümber palvelaks. Metodistidel oli oma fond, kust jagati laenu hättasattunutele. Asutati n-ö töövahendus, et pakkuda töötutele tööd. Arstiabi ei olnud vaestele inimestele kättesaadav, kuna nad olid maksejõuetud. Wesley oli ülikoolis teatud määral õppinud arstiteadust ja külastas paljusid haigeid, keerulisemad haigusjuhud suunas ta edasi n-ö päris arstile. Wesley kirjutas raamatu „Primitiivne meditsiin", et õpetada, kuidas hoida hügieeni ja tervena püsida. Lisaks jagas ta lihtrahvale mitmesuguseid raamatuid raamatukogu põhimõttel – et inimesed saaksid ennast harida. Metodistid olid esimesed, kes asutasid Inglismaal apteegid/polikliinikud, kust saaks esmatasandi abi. Metodistid alustasid paljusid koole Inglismaal. Pühapäevakoolide algus ulatub samuti tagasi metodistide tegevuseni – algselt oli pühapäevakooli mõte pakkuda haridust ja piibliõpet nendele lastele, kes nädala sees pidid tehastes töötama.[2]

Kui Inglismaa ühiskond oli hakanud vaesust üha normaalsema nähtusena võtma, siis just Wesley ja metodistid tegid väga palju vaeste abistamise nimel – et neid koolitada, ravida, tööd ja laenu anda – ning ennekõike pakkuda lootust, mis on usus Jumalasse. Kui 18. sajandi lõpus toimus Prantsusmaal suur revolutsioon ja kukutati kuningas – just seetõttu, et hulk rahvast koges, et nende elu on väljakannatamatult raske, siis võib oletada, et Inglismaal revolutsiooni ei toimunud, kuna metodistiliikumine koos presbüterlaste, pietistide ja teiste äratusliikumistega aitasid kergendada vaeste inimeste elutingimusi. Inglismaal on kuningavõim siiamaani alles.

Foto: firstchurches.org

Tänapäevalgi on palju näiteid nii metodistide kui teiste konfessioonide heast tööst, neid võiks tuua palju nii Eestist kui kaugemalt. Sealjuures on tähtis, et me ei jääks rahule, et kuskil juba tehakse head ja jagatakse armastust. Oluline on endalt küsida, kas oleme kasutanud ära kõiki võimalusi? Kas saaks jõuda rohkemate inimesteni?

Kui ongi mõni religioon, mida saab varjatult praktiseerida, siis ei ole see kristlus.[3] Kristlased ei saa varjata oma olemust, nii nagu sool ei saa jätta maitsestamata, kui ta puutub kokku toiduga või lamp jätta valgustamata, kui ta on pimedas. Sealjuures tuleb meeles pidada, et Jumala Sõna kohaselt peavad usk ja teod olema tasakaalus. Nii nagu ei saa olla usku ilma tegudeta, ei saa olla tegusid ilma usuta. Mõlemad on vajalikud. Kui me vaid oma südames usume, kuid seda välja ei lase paista, oleme nagu kasutuks läinud sool või kustunud lamp. Kui me aga oleme usinad tegutsema,

kuid me pole juurdunud usus Jumalasse, võib meie tegevus olla vaid enda uhkuse tulemus, endale kuulsuse ja hea nime tegemine. Paulus ütleb selle kohta 1Kr 13:3: „*kui ma kõik oma vara ära jagaksin ja kui ma oma ihu annaksin põletada, aga mul ei oleks armastust, siis ma ei saavutaks midagi*."

Kuidas sool üldse saab kaotada maitse? Puhas sool (naatriumkloriid) ei kaota maitset, kui teda hoida kuivades oludes. Aga ajalooliselt on soola saadud soolasoodest või soolakivist. Seejuures võis sool sisaldada nii naatriumkloriidi kui teisi aineid. Kuna naatriumkloriid on vees lahustuv, võis juhtuda, et niiskuse või vihmaveega kokkupuutel võis naatriumkloriid lahustuda ja ära voolata, kui lisaained jäid alles. Sel puhul võis jääda mulje, et tegu on soolaga, mis ei anna enam soolast maitset.[4]

Mis juhtub lambiga? Jeesuse ajal ei olnud muidugi elektrit. Tänapäeval, kui paneme elektrilambi karbi alla, ei näe me lampi, kuid see põleb edasi. 1. sajandil oli lamp enneköike õlilamp, kus põles elav tuli. Kui nüüd sellele panna peale kate (näiteks kast) – siis esimene asi, mis juhtub, on see, et valgust pole näha, aga õige ruttu läheb nii, et leek ei saa hapnikku ja kustub ära.

Meie kristlastena võime keskkonna mõjul lahustuda, kui me ei valva, et meie soolasus oleks n-ö anumas kinni – selleks anumaks on Jumala ligiolu ja tema Sõna uurimine. Mida rohkem me oleme algallika küljes kinni, seda vähem saab meid mõjutada mööduv vihm. Teisalt aga, kui varjame oma kristlikku loomust, võime jõuda punkti, kus meil õhk lõpeb ja me ei jaksa enam valgust anda. Pühadus meie sees paneb meid välja paistma. Ei ole võimalik peita armastust – sest armastus väljendub tegudes.

Kas ei oleks mõistlik siiski suhelda vaid nendega, kelle eluviis on heatahtlik ja pühadusele püüdlev?

Kristlased ei saa varjata oma olemust, nii nagu sool ei saa jätta maitsestamata, kui ta puutub kokku toiduga või lamp jätta valgustamata, kui ta on pimedas.

Kas ei oleks mõistlik vältida suhtlemist inimestega, kelle kavatsused on kurjad? Äkki peaks lausa vältima uskmatuid inimesi? Paulus ju kirjutab 1. Korintose kirjas 5:9: „Ärge suhelge kõlvatutega." Paulus on ilmselt siin mõelnud, et kristlasele ei tule kasuks, kui oleme seotud ülekohut tegevate, kurjale või ebaausale mõtteviisile avatud inimestega. Wesley kirjutab, et „lähedase suhte loomine või hoidmine kellegagi neist ei ole kristlasele mingil moel soovitatav."[5] Me ei saa olla eraldatud maailmast, kuid on vajalik teatud eraldatus, lähedaste sõprussuhete vältimine inimestega, kelle teod on kurjad. Samas kirjutab Paulus: „Kuid ärge pidage teda vaenlaseks, vaid noomige teda kui venda." (2Ts 3:15)

Võib-olla tekib mõnel küsimus, miks peaks hoolt kandma uskmatute eest – mis kasu on anda süüa, aidata teel püsti või riietada inimest, kui tema hing läheb hukka? Aga kust sina tead, et ta hing ei pääse? Olenemata sellest, mis nendest inimestest saab, on tähtis, mida meie kristlastena teeme. Kui me ei näita elus välja usu vilju, läheme hoopis ise hukka. Kuigi Jumal on lõplikult see, kes inimeste südameid muudab, teeb ta seda sageli tavaliste inimeste tegude kaudu. Kunagi ei tohi kergekäeliselt loobuda inimesega tegelemast, sest iial ei tea, äkki saab ta just minu tegevuse kaudu puudutatud Jumala poolt.[6] Meie ülesanne on kuulutada ja edastada inimestele kutse Jumalalt. See, kas sõnum vastu võetakse, on juba inimese enda ja Jumala vaheline asi.

Eesti tuntud romaan, nüüdseks ka filmiks tehtud, „Tõde ja õigus", kujutab tõemeelse Andrese ja tema kiusliku ja valeliku naabrimehe Pearu aastatepikkusi kohtusse jõudvaid vaidlusi. Pearu teeb ülekohut, valetab ja kui asi kohtusse jõuab, siis ikka ja jälle kogeb Andres, et kuigi ta räägib tõtt, ei ole tal tõendeid ja kohus usub Pearut. Kuni tuleb kord, kui Pearu on purjus ja magab vankris. Andres avastab ta tee peal ja otsustab olukorda kasutada. Nähes, et naabrimees ei ärka, juhib ta hobuse koos vankriga enda rukkipõldu, kutsub seejärel oma kodakondsed seda tõendama ja esitab kohtus nõude Pearu vastu. Ja esimest korda, kui Andres valet kasutab, võidab ta kohtus.

Mida võiks sellest loost õppida – kas seda, et elus saab edasi pigem valetades? Andres, kes tahtis tõestada oma õigsust, hakkas seda tegema oma jõuga, lõpuks ka valet kasutades. Kui Andres saab vanaks, räägivad ümbruskonna inimesed, et ta on hullem kui naaber Pearu. Andresest oli saanud kibestunud vana mees.

Seega: me ei saa oma jõuga, üksnes iseendale toetudes maailma parandada. Muidu võime teha küll õiget asja, kuid seda tehes kibestuda.

Meie ülesanne ei ole oma jõust pingutada. Vaid siis, kui elame Jumalas, on meis olemas loomulik soolasus, on olemas Jumalalt tulev valgus. Lihtsalt ja Jumalasse kinnitatuna elades saame kõige paremini siia maailma tuua nii Jumala valgust kui tema kohalolu maitset. Aamen.

[1] Wesley, lk 283
[2] Marquardt, 26–28
[3] Wesley, 288
[4] http://askascientist.co.uk/chemistry/can-salt-lose-its-saltyness/ - 2.03.2019
[5] Wesley, lk 284
[6] Wesley, 292–293

MAIRE LATVALA,
Tartu vangla kaplan

Rauno Ojassoo – 50

Foto: erakogu

EMK Haapsalu koguduse pastor Rauno Ojassoo sai 1. jaanuaril 50 aastaseks. Andres Kapp uuris Raunolt, milline on olnud tema tee Jumala juurde ja pastori ametisse.

Kuidas sinust sai kristlane? Kas see seostus mõne konkreetse inimese suust evangeelse sõnumi kuulmisega või koguduses toimunud evangeelse üritusega?

Kirjutatud on „*Ent me teame, et neile, kes Jumalat armastavad, laseb Jumal kõik tulla heaks*". Kristlane sai minust pärast seda, kui küsisin Haapsalu koguduse vastselt pastorilt Urmas Rahuvarmilt 1998. aasta sügisel, kui olime koos abikaasa Katriniga liitunud *Alfa*-kursusega, mida teha ühe raske elu-olukorraga ning Urmas ütles, kandke see Jumala ette, küll Tema juba aitab. Muud polnudki vaja, Jumal aitas ja Tema ligi me jäime. *Alfa*-kursusele aga kutsus meid minu vanaema, kes oli juba varasemalt EMK Haapsalu koguduse kauaaegne liige. Kes on kristlane? Kas see, kes on pärit kristlikke traditsioone austavast perest ja on ristitud? Seda olin ma ka enne kõike seda, aga ma ei tundnud Jumalat isiklikult, Ta oli mind varemgi aidanud, aga ma ei tundnud selle abi taga elavat isikut. Täna ma tunnen isiklikult elavat Jumalat, kes on loonud taeva ja maa, kes on saatnud oma ainusündinud Poja, et ka minul oleks elu ja seda ülirohkesti.

Miks valisid kodukirikuks EMK ja miks kodukoguduseks just Haapsalu koguduse?

Kodukirikut ma ei valinud, meie perekond on aastaid seotud olnud Haapsalu metodisti kogudusega, vanaema, kes meid abikaasaga kursusele kutsus, oli koguduse liige olnud aastast 1926, andes 12aastaselt oma elu Kristusele. Samuti oli just metodisti koguduse pastor minu vanaisa Valdo Ojassoo, teenides kogudusi mitmel pool Eestis – viimaseks teenistuskohaks jäi Haapsalu. Kuna meie elukoht oli ja on tänaseni Haapsalu, siis siia jäämine oli loogiline jätk. Olles metodisti koguduse kaudu Jumalat ülistanud kaks kümnendit, olen pannud tähele Karl Kuuma kunagist küsimust: „Mis inimesed need metodistid on?" ja Vassili Tähe vastust: „Need on tõsised inimesed, kes on kogenud uuestisündimist, pürgivad pühitsuse poole ja armastavad kõiki usklikke." Ma kogen seda elavalt selles

osaduskonnas nüüd täna, piibelliku aluse võime leida esimesest Johannese kirjast, 4. peatükist: „*Kui keegi ütleb: „Mina armastan Jumalat“, ja vihkab oma venda, siis ta on valelik, sest kes ei armasta oma venda, keda ta näeb, ei suuda armastada Jumalat, keda ta ei ole näinud. Ja see käsk on meil temalt endalt, et kes armastab Jumalat, armastagu ka oma venda!*” Jumalalapsed vaatavad üle uskkondlike piiride ja tunnistavad koos Jeesust Kristust lihasse tulnuna ja Issandana!

Sinu kutsumus. Kuidas jõudsid selleni oma elus ja töös?

Kutsumus ei tulnud nagu välk selgest taevast, vaid ma kasvasin selle sisse. Olen jaganud selle kolmeks. Esimene etapp oli kogudusega liitumine, mis viis teadmise Jumalast edasi Tema tundmise juurde. Sellel ajal Jumal hakkas mulle ennast elavana tunda andma, tulid vastused küsimustele, õppisin palvetama ja lootma. Kogesin ülesehitavat väge, kui anda tunnistust sellest, kuidas Jumal on mind juhtinud. Hakkasin süvenenumalt uurima Piiblit ja vaimulikku kirjandust. Esimesed jutlused ja tunnistused nagu „tulid kuskilt, pliiats lihtsalt kirjutas“.

Teine etapp oli ühise vastutuse kogemine, olla kuulutaja koos teiste kristlastega, kuulutada sellest, mis Issand on teinud ja mida veel tegema saab. Jumala tundmine süvenes ja liikus sõltumise poole. Selleks hetkeks oli vaimulik eufooria asendunud kainuse ja rahuga. Otsesed muutused teenimistöös, oli rohkem vastutust jumalateenistustel, kirjakohtade lugemine ja tunnistused ning kommentaarid kirjakohtadele läksid rohkem jutluste moodi, tundsin, et Jumal on midagi andmas ja seda tuleb jagada. Hiljem vastutus laienes ning jumalateenistuste ettevalmistus ja juhatamine muutus regulaarseks.

Kolmas etapp oli selguse tulek – Jumal on mind kutsunud ja varustanud ja kogu eelnev kogemus on suunatud vaimuliku ametisse asumiseks. Viimaste aastate aktiivne aeg alates aastast 2016 kohaliku pastori ametis on seda selgust vaid kinnitanud. Minu kogemus on see, et olen kasvanud Jumalaga koos olemisel märkimisväärselt, sõltuvus Jumalast, kuidas Ta kannab, korraldab, lohutab. Tema otsuseid ja teid ei ole võimalik inimesel lõpuni mõista, võib Iiobi viisil seda lihtsalt tõdeda, et Ta on Looja, lõputult armulik. Arm on nii keskne väärtus, mille mõistmine inimesena on kõige võti, kui suudad veidigi maha panna uhkuse, isekuse ja oma rammu, ning seda armutegu kogeda, et Jumal on minu viletsa peale vaadanud juba enne seda, kui ma oma ülbuses temast midagi kuulda ei tahtnud. Vaadanud mitte ainult minu, vaid kõigi inimeste peale. Isegi kui mina oma uhkuses seda ei tahaks, ennast teistes paremaks pidades. Jumal on imeline armu, andestuse ja pääste Jumal – seda on vaja kuulutada!

Kuidas aitas teoloogiline haridus sinu usulist maailmavaadet fokusseerida?

Minu tunnistus kooli lõpetajana kõlas nii: „*Tulin õppima, sest tahtsin paremini mõista iseennast, teisi inimesi ja Jumalat*! *Leidsin palju häid inimesi, kes Jumalat armastavad ja nendega koos veedetud aeg oli väga rikastav kogemus. Õpingud tegid mind julgemaks ja avatumaks, nägemaks uusi väljakutseid oma vaimulikus arengus. Kõige olulisem asi, mida mõistsin, oli see, et teised inimesed on juba sajandeid varem enne mind samadele küsimustele vastuseid otsinud – näiteks kõlblusmõisted „hea“, „peab“, „õige“*... „. Teoloogiline haridus aitas rohkem ennast avastada, millised on minu tegelikud teoloogilised vaated, kuidas ma mõistan Jumalat, kuidas teised inimesed Teda mõistavad, millised on teiste kogemused. Mulle meeldib väga analüüsida asju, tehtu ja tegemata jätmiste põhjuseid uurida, miks inimesed teevad valikuid, mida nad teevad – ma tahan mõista, mitte hukka mõista. Nii nagu ma kooli tunnistuses ka kirjutasin, oli suurim avastus ja ka kinnitus, et inimesed tunnevad huvi sarnaste küsimuste vastu. Ääretult põnev inimene oli Immanuel Kant, kes tundis huvi ja leidis ka palju vastuseid samadel asjadele, millest minagi huvitatud olen olnud; samuti Karl Barth, see äratundmine andis imelise kindluse ja kasu tänaseseks tööks, kus tihti tuleb vaadata ka „fassaadi“ taha.

Foto: erakogu

Rauno, Katrin, Kaarel ja Johann

Mis ajendab sind taas tõusma ja jätkama, kui eluraskused sind maadligi suruvad?

Väga hea küsimus, tihti me häbeneme seda välja öelda, et eluraskused seda meiega teevad, Piibel ei räägi sellest, et hingamine ja imeline elu on täna siin. Jumala rahva hingamisaeg on alles ees, saabunud on lootus, selle kinnitus, et Võidumees on kurja võitnud ja elu toonud, aga Kristuse pärast kannatamine jääb siinpoolsuse osaks, need on Jeesuse enda sõnad: „*õndsad olete teie, kui teid minu pärast laimatakse ja taga kiusatakse*“. Imeline abi, mis taas ja taas saabus „*ja tõmbas mind üles õuduse august ja paksust porist ning asetas mu jalad kaljule ja kinnitas mu sammud.*“(Ps 40:3). Norutamine on muidugi patt, usaldamatuse märk, selle sisse ei tasu ennast jätta. Aga räägi siiralt Jumalale oma kõigist tunnetest, miks neid varjata – ka läbikukkumisi, viha, kahtlusi. Tema teab niigi kõike meist, parem õpime ennast tundma Tema abiga. Kui väga raske on, siis lähen ja jagan seda – kui on mure ja räägid ära, siis hakkab kergem. Räägime ära, esmalt Jumalale ja veel parem kui usukaaslase kaudu Jumalale. Proovige, see aitab!

Millist muusikat sa naudid?

Muusika – ma naudin hingestatud muusikat, sellist, millesse tegijad on iseennast pannud, autorist rääkimata. See ei pea olema seotud kindla stiiliga, ma ei välistaks ühtegi stiili või instrumenti. Muusika toob alati taeva lähemale, toob rahu, mõtled helgeid mõtteid. Kuulan muusikat tavaliselt üksi olles, eelistan seda kollektiivsele kuulamisele. Kui kedagi nimetada, siis Heinavanker kristliku pärandi edastamise ja vokaali poolest. Aga kuulan meelsasti ka raskemat muusikat, kitarri kärinat ja trummi põrinat. Polkast rockini. Olen alati imetlenud seda, kuidas Jumal mind võttis ja asetas oma koguduse keskele, ma olin tulnud nagu „kuu pealt“ muusikalises mõttes, aga ma ei nõudnud midagi, ei vaielnud vastu, need viisid said mulle armsaks, need marsid, mis meie vaimulikus laulikus, olid täiesti teine maailm. Siiski ei näinud ma neid iganenuna, nagu mitmelt poolt mõne suust kostub. Ma hingan nende laulude sõnumiga ühes rütmis. Olen kuulnud, et mõnede jaoks toob selle muusika kuulamine, mida enne pöördumist kuulati, tagasi ka meelsuse, mis siis valitses, kuid mina olen sellega rahu teinud, kõik on Jumala kätte antud, tagauksed on suletud. Kui tagauksed lahti jätta himudele, siis ei ole võimalik midagi mõistlikult tarbida, ei toitu ega meelelahutust – ei midagi, kõigega teeme endale liiga.

Foto: Arvo Tarmula

Vasakult Urmas Rahuvarm, Rauno Ojassoo ja Taavi Hollmann

Kas on sul elu juhtsalmi Piiblist?

Minu üks juhtsalme on olnud esimesest hetkest peale, mil hakkasin süstemaatiliselt jutlusi kuulama ja piiblitundides osalema, Jaakobuse kirja esimese peatüki 25. salm: „*Kes on aga kummargil vaadanud vabaduse täiuslikku seadusse ja sellesse ka jääb, ei ole unustav kuulja, vaid tegude tegija – see on õnnis oma tegemises*“. Ma näen siin salmi viimases osas oma tegude tegemises kogu elu, alates usus olemist „*sest Seaduse lõpp on Kristus, õiguseks igaühele, kes usub*“, minu jaoks on ka uskumine tegu, kuni lihtsate igapäevaste toiminguteni, rääkimata ligimese armastamisest.

Kirjutatud on: „*Ent me teame, et neile, kes Jumalat armastavad, laseb Jumal kõik tulla heaks*“.

Sissejuhatus evangelismi teekonnale

Foto: Asbury Theological Seminary

Valdava osa tänapäevasest evangelismi puudutavast teoloogilisest arutelust saab koondada ühiste teemade alla. Esiteks on selge, et „evangel-ism“ tegeleb esmajoones *evangel*'i, evangeeliumi ehk (kreeka k) hea sõnumiga, mida me maailmas edasi kanname. Otsustava tähtsusega on see, kuidas me evangeeliumi olemust mõistame. Teiseks on evangelismi eesmärk, *telos*, kõige paremini määratletud evangeeliumi enda olemuse poolt. Sügavam järelemõtlemine selle eesmärgi üle on aga keeruline, sest evangelism on inimlik tegevus, mis kannab endas tõotust, mida suudab täita vaid Jumal. Mistahes evangelismi teoloogia peab seepärast hoolikalt vahet tegema selle vahel, mida on võimalik saavutada meie endi jõupingutuste toel, ja selle vahel, mis tuleneb üksnes Jumala armu tegutsemisest. Kolmandaks: *eetos*, ehk meie praktilise tegevuse olemus ja siht, on kujundatud evangelismi eesmärgi poolt ja seda tuleks mõista „Jumalaga koos tegutsedes“ evangeeliumi levitamisena.

Levinud evangelikaalne traditsioon on kantud niinimetatud „soterioloogilisest[1] paradigmast[2]“, mis toetub sõnumile (*evangel*) isiklikust päästest. Keskseks eesmärgiks (*telos*) on pöördumine: elu muutev kogemus, mis toob kindlustunde pattude andestuse kohta, sünnitab uuesti isiklikku suhtesse Jumalaga ja annab igavese elu tõotuse. Seda eesmärki mõistetakse tavaliselt radikaalse muutusena, mis leiab aset kindlal ajahetkel ja milles initsiatiiv on Jumala tingimusteta armul. Evangelismi *eetos* on seega kuulutus, mida iseloomustab teadaandmine, kutse ja vastus – eesmärgiga tuua inimesed vaimse ärkamise kaudu sisemise kriisi ja otsuse tegemiseni. Evangelismi praktikaks (*eetos*) on vahendid, mille kaudu Jumal toob patutundmise, vajaduse meeleparanduseks ja võime usu and vastu võtta. Evangelistid on võimekad või hästi treenitud inimesed, kes juhatavad uskmatuid isikliku pöördumise kogemusse erinevate meetodite abil, alates äratuskoosolekutest ja lõpetades isikliku usujagamisega. Selles mudelis võib kristlik kogukond olla küll evangelistliku tegevuse algus- ja lõpp-punkt, evangelismi ennast peetakse aga „eriliseks“ tegevuseks, mille kaudu ehitatakse sildu nendeni, kes asuvad väljaspool kristliku kogukonna piire.

Kaasaegsed teoloogid kalduvadki selles mudelis kahtlema. Esiteks mängib isikliku pöördumise rõhutamisel sageli olulist rolli individualism, taandades evangeeliumi üksnes isikliku vaimsuse vormiks. Sel juhul jääb tähelepanuta evangeeliumi sotsiaalne ja materiaalne dimensioon ning eklesioloogilisele[3] aspektile (kirikule ja kirikuelule) jääb evangelismis pigem juhuslik roll. Tulemuseks on see, et pöördumist võidakse kergesti käsitleda täiesti lahus jüngerlusest. Teiseks tekib antropotsentrismi[4] oht, kus pöördumist eesmärgiks seades võibki pöördumise taandada vaid otsuse-tegemise kuupäevale või teatud tunnustele vastavale emotsionaalsele kogemusele. Paraku võib neid eesmärke saavutada koos Jumalaga või ka ilma temata ning neid saab pakkuda koos kutsega tõsiseks jüngerluseks – või ka ilma sellise kutseta. Kolmandaks kaasneb niisuguse eesmärgipüstitusega sageli pragmaatiline püüd mõõta evangelistlike ettevõtmiste kasutegurit ehk siis taandadagi kõik üksnes „pööratud inimestele“. Teisisõnu võib tekkida illusioon, et ollakse võimelised produtseerima pöördumist ja ühtlasi eeldus, et selles tegevuses on kõik vahendid õigustatud. Evangelism, mis allub sellistele kiusatustele, ei oota samas kuigivõrd usaldusväärse tunnistuse andmist kristliku kogukonna kui terviku poolt.

Selliste väljakutsete esitamine soterioloogilisele mudelile langeb juhtumisi kokku „missioloogilise pöördega“ evangelismi teoloogias. Esile tõusmas on uus paradigma, mis Jeesuse eshatoloogilise Jumala riigi õpetuse ja *Missio Dei* kosmilise, kogu loodu uuendamist rõhutava vaate valguses kujundab ümber meie arusaamise evangeeliumist. Evangeeliumi ei saa taandada üksnes isikliku pääste tasandile, kuna kristliku kogukonna sotsiaalne ja materiaalne reaalsus, tema elu üheskoos kui Kuningriigi märk, eelmaitse ja kuulutaja, on ühtaegu eheda evangelismi vahendiks ja eesmärgiks. Selle mudeli loogika kohaselt asendub pöördumine kui eesmärk (*telos*) jüngerluse eesmärgiga – sobivama vastusega evangeeliumi sõnumile ja viisile, kuidas kehastada Kuningriigi väärilist elu.

Omades õigustatud ootust, et uskmatud jõuavad viimaks välja pöördumiseni, on evangelismi eesmärgiks toetada teekonda selle kogemuseni, mitte tingimata ja esmajoones kogemuse saavutamist taotleda. Seega kaldutakse pöördumist ümber defineerima pigem elu muutvaks protsessiks kui üheks radikaalseks elu muutvaks hetkeks. Fundamentaalne otsus, mida evangeliseeritavalt oodatakse, on eeskätt otsus saada jüngriks; ehk siis taotleda sissepääsu Jumala riiki läbi mitmekülgse vaimse, moraalse ja intellektuaalse katehheesi, mida sageli võrreldakse Konstantinuse-eelse kiriku katehheesiga. Evangelismi *eetos* on seega Jumala riiki vastu võtmine (initsiatsioon), mida käsitletakse selgesti Jumala- ja kirikukeskse tegevusena, mis on samas rajatud „tavapärastele“ jüngerluse praktikatele. Uskmatuid evangeliseeritakse läbi kohtumise evangeeliumi tunnistust usaldusväärselt kandva kogukonnaga ja osalemise selles kogukonnas, nii et nad võiksid tulla ja ise osa saada Kuningriigi uuest elukorraldusest. Evangelisti ülesanne võib siin olla oma olemuselt apostellik, kuid samas seisneb see ka kindlustamises, et kirikukogukonna tunnistus on eluterve ja sellega kaasneb eesmärgistatud kaasamise ja katehheesi jagamise praktika.

Soterioloogiline paradigma	Missioloogiline paradigma	Wesley paradigma
evangel: isiklik pääste	*evangel*: eshatoloogiline Kuningriik	*evangel*: püha armastus
telos: pöördumine	*telos*: jüngerlus	*telos*: ühendus Jumalaga
eetos: kuulutus	*eetos*: initsiatsioon	*eetos*: vaimulik juhendamine

„Missioloogilise paradigma“ puhul peaks samas hoolt kandma, et me ei viskaks koos soterioloogilise vanniveega ühtlasi välja ka lapsukest. Evangeeliumi sotsiaalse reaalsuse rõhutamine ei tohiks panna unustama kogemusi, mis on seotud evangelikaalse pöördumisega. Soterioloogine mudel hoiatab, et pöördumist ei tohiks taandada vaid üheks aspektiks teiste seas kogu initsiatsiooni protsessi käigus, vaid et see on eriline vaimuliku väe and, mis teeb üleüldse võimalikuks uue, Kuningriigi väärilise elu ja ilma milleta kogu jüngerlus ja osadus libisevad formaalse religiooni rüppe. Oluline on ka teha selget vahet tunnistamise ja evangelismi vahel. Tunnistus võib olla evangeeliumi kuuldavaks, nähtavaks ja tuntavaks tegemine kristlaste elus, aga mõiste „evangelism“ tähistab just neid viise ja vahendeid, mille kaudu uskmatud sellise tunnistusega otseselt kokku puutuvad, et isiklikult kogeda evangeeliumi elu muutvat realiteeti. Evangelismi kui erilise vaimuanni põhimõte satub aga ohtu siis, kui seda defineeritakse liiga üldiselt, üksnes usaldusväärse tunnistuse andmisena uskmatule maailmale või varjuloleva osana mistahes kiriklikus teenimistöös.

Nende teemade paradigmadena välja toomise tähtsus seisneb selles, et see aitab meil näha selgemini evangelismi-teoloogia kahe valdava suuna sisemist loogikat (vt tabel). Samas on oht, et erinevused võivad saada üle rõhutatud ja mudeleid nähakse suletud alternatiivsete valikutena, selle asemel, et käsitleda neid vastastikku teineteist täiendavate vaatenurkadena. Ma väidan, et varase metodismi arengulugu ja Wesley teoloogia traditsioon võivad meile pakkuda aluse terviklikumaks vaatenurgaks. Ühelt poolt võib soterioloogilise mudeli juuri tagasivaates näha juba evangeelsetes äratuskoosolekutes, millest varane metodism alguse sai. Wesleyt võib julgesti pidada isikliku pääste eestkõnelejaks, rõhutades kuulutuse ja pöördumise tähtsust. Teiselt poolt kinnitas ta aga, et kogu liikumine tekkis sihiga edendada Pühakirjal põhinevat pühitsuselu, mitte lihtsalt „teha pöördunuid“. Sel moel saab varast metodismi tõlgendada ühtlasi missioloogilise mudeli terminites, kus antakse usaldusväärne tunnistus Jumala riigist ja väärtustatud on initsiatsioon ning jüngerlus. Wesley jõudiski tõepoolest selleni, et tunnistas sarnasust metodistliku kogukonna sees toimiva evangelismi ja algkoguduses toimunud katehheesi praktika vahel nende puhul, kes olid vastanud apostlite kuulutusele.

Eeldades, et varase metodismi näide mitte lihtsalt ei otsi keskteed kahe vaatenurga vahel, on küsimus selles, kuidas tollal neid erinevaid rõhuasetusi mõistlikul viisil tasakaalus hoiti ja kuidas võiks see teadmine aidata kujundada meie kaasaegset mõtteviisi evangelismi osas. Minu hüpotees on, et Wesley ei sea evangelismi ülimaks eesmärgiks ei pöördumist ega ka jüngerlust, vaid ühenduse ja suhte Kolmainu Jumalaga, ja selline eesmärgiseade võib ühendada ja endasse haarata nii soterioloogilise kui ka missioloogilise paradigma väärtused.

Wesley ei sea evangelismi ülimaks eesmärgiks ei pöördumist ega ka jüngerlust, vaid ühenduse ja suhte Kolmainu Jumalaga, ja selline eesmärgiseade võib ühendada ja endasse haarata nii soterioloogilise kui ka missioloogilise paradigma väärtused.

[1] soterioloogiline – teoloogiline termin; soterioloogia on õpetus päästest (siin ja edaspidi tõlkija märkused).
[2] paradigma – mingi valdkonna käsitlemise mudel.
[3] eklesioloogiline – teoloogiline termin tähenduses „kiriku olemusest lähtuv“; eklesioloogia on õpetus kiriku olemusest ja eesmärkidest.
[4] antropotsentrism – inimkesksus; inimeste kalduvus pidada ennast maailma kõige tähtsamaks olevuseks või hinnata reaalsust üksnes inimlikust vaatenurgast (vastandina Jumala-kesksusele).

PHILIP R. MEADOWS,
Asbury Teoloogilise Seminari õppejõud
Tõlkinud MEELI TANKLER

Pastorid evangelismist

Meeli Tankleri abiga küsisime kolmelt EMK pastorilt, milliseid evangelismi tahke on nemad oma koguduses esile seadnud – kas rõhk on olnud isikliku pöördumise vajadusel või koguduse kui terviku kutsumusel kujundada evangelistlik õhustik, kus inimesed, kes ei ole Kristust isiklikult oma ellu vastu võtnud, kogevad, mida elu Kristusega võib tähendada?

RÄPINA KOGUDUSE PASTOR **ELE PAJU:**

Foto: Daniel Paju

Oleme koguduses püüdnud kujundada evangelistlikku õhustikku, mis juhib inimese otse Kristuse juurde. Meie ei suuda ei sõna ega teoga anda inimesele seda, mida ta tõeliselt vajab, küll aga leiab ta Kristuses nii vastused kui ka lahendused, mida suudab täita vaid Jumal.

Roomlastele 10:13-15 *„Sest igaüks, kes hüüab appi Issanda nime, päästetakse. Kuidas nad siis saaksid appi hüüda teda, kellesse nad ei ole uskunud? Aga kuidas nad saaksid uskuda sellesse, kellest nad ei ole kuulnud? Kuidas nad saaksid kuulda ilma kuulutajata? Kuidas aga saadaks kuulutada, kui ei olda läkitatud? Just nagu on kirjutatud: „Kui kaunid on nende jalad, kes kuulutavad head rõõmusõnumit!""*

Siit tuleb esile teine evangelismi tahk, mida oleme koguduses rõhutanud: Hea sõnumi (evangeeliumi) jagamine ja edasi kandmine nii maailmas kui ka koguduses. See on kindlasti väljakutseks meile kõigile. Tänasel päeval vajab inimene selget Jumala riigi õpetust, mille kaudu toob Jumal esile meeleparanduse, kus mõistetakse vajadust muutuse järele ning võetakse vastu Jumala pakutav pääste armu kaudu. Teekond otsuseni osutub erinevaks ja on erineva pikkusega. Põhjusteks võivad olla nii kuulutaja ja sõnumitooja kui ka kuuljapoolsed erinevad aspektid. Pean oluliseks otsuse kindlust ja sellest arusaamist.

Seejärel peame oluliseks ka juhitud kasvamist, on see siis väikegrupis osalemise või isikliku jüngerdamise kaudu. Meenub ühe mehe lause peale ühist raamatu lugemist: „Ma ei ole enam endine peale sellist teekonda üheskoos."

RAKVERE KOGUDUSE PASTOR **TAAVI HOLLMAN:**

Foto: erakogu

Evangelism kui protsess on mitmetahuline tervik, mille käigus Kristusest mitteteadlik inimene:

- jõuab oma patususe tajumiseni,
- kahetseb oma jumalatut olemisviisi,
- pöördub Päästja Kristuse poole,
- kogeb uutsündi, hakkab kasvama Kristuse sarnasuses ning
- temast saab Jumala tahet mõistev ja seda tahet igapäevaselt täitev Jeesuse jünger.

Ühe või teise eelnevalt mainitud tahu eriline esiletoomine või ainurõhutamine ning ainult selle tahu praktiseerimine ei too Jumalast seatud eesmärki. Kõiki tahke tuleb võrdselt rõhutada. Piltlikult võiks öelda, et evangelism on kui kolmejalgne taburet, mis täidab oma eesmärki vaid siis, kui kõik jalad on täpselt ühepikkused ja koormus jaguneb enam-vähem võrdselt kõigile kolmele jalale.

Mida ma selle all mõtlen: evangelism uustestamentlikus mõttes saab toimida siis, kui leiab aset:

a) Jumala järgi vajadust kogeva inimese patukahetsus ja pöördumine Jumala poole,

b) Jumalast seatud vaimuandidega varustatud isikute juhendamisel vastpöördunute juhatamine,

c) Kristuse koguduse rüpes vastpöördunu jätkuv kasvamine Kristuse sarnasuses ja teenimises.

Ülalkirjeldatud protsessi näeme nii Uue Testamendi aegses algkoguduses kui ka Wesley-aegses teenimispraktikas. Wesley enda sõnade kohaselt ei olnud mõtet inimest usulise äratuseni juhtida, kui puudus võimalus teenida vastpöördunut väikegrupis, kus pidi edasine kasv aset leidma. Rakvere koguduse teenimispraktikas paneme rõhku nii inimese isikliku pöördumise hädavajalikkusele kui ka armastavale koguduslikule osaduskonnale, kus inimene saab kuulda Jumala sõna, kasvada isikliku vajaduse tekkimiseni, Kristuse armu kogemiseni ja vaimus kasvamiseni.

TARTU PÜHA LUUKA KOGUDUSE PASTOR **PRIIT GREGORIOS TAMM:**

Foto: erakogu

Olen omal nahal kogenud nii soterioloogilist kui ka missioloogilist paradigmat. See tähendab seda, et minuga on loetud nn patuse palvet kui ka seda, et mind on koguduses vastu võetud ja lastud mul küpseda omas tempos. Huvitaval kombel evis just see viimane mulle elumuutvat mõju. Nähtavasti on see kogemus vajutanud oma pitseri ka mu enda evangelismi-alasele praktikale. Sestap olen oma teenimistöös ja meie koguduse üldisemas selleteemalises hoiakus lähtunud põhimõttest: „Tule ja vaata!" – Filippuse sõnad Naatanaelile, kui too kõhkles, kas Jeesus on üldse tõsiseltvõetav tegelane – … ja otsusta siis. Nagu me teame, muutis kohtumine Jeesusega Naatanaeli skepsise päästvaks äratundmiseks, et Jeesus on Jumala Poeg. Nii oleme ka meie lasknud inimestel tulla ja käia koos meiega, et nad kogeksid, milline on elu Jumalaga. Neil, kes on sisse astunud ja kohe esimese kogemuse põhjal soovinud koguduse liikmeks saada, oleme tavaliselt hoogu pidurdanud ja soovitanud mõnda aega koos meiega osaduses olla ja Jumalat teenida ja alles siis teha oma otsus. Me ei otsi kogudusele liikmeid, vaid Kristusele järgijaid. Sama käib ka katehhumeenide (usuõppijate ehk ristimiseks valmistujate) kohta. Katehhees (ristimisettevalmistus) meie koguduses on üpris pikk (vähemalt pool aastat) ja rõhk ei ole mitte niivõrd teoreetiliste teadmiste andmisel ristiusu kohta, vaid kristlase elu elamisel, kirikuaasta rütmil ja Jeesuse järgijaks saamisel. See nõuab aga aega ja harjutamist.

Foto: Jana Tamm

Tartu koguduses

EMK õnnitleb

26. jaanuar 1956, Meeli Tankler (65)
8. aprill 1946, Toomas Pajusoo (75)
9. aprill 1951, Anne Saluraid (70)

Koguduste aastapäevad

29. aprill 2001, Tallinna Uue Alguse kogudus (20)
9. mai 1971, Jõhvi kogudus (50)

Mälestuspäevad

2. märts 1791, John Wesley surma-aastapäev (230)

Planeeritud sündmused

25. aprill ajakirja Koduteel veebinar nr 2
11.–13. juuni EMK aastakonverents
21. juuni EMK Teoloogilise Seminari lõpuaktus

Koduteel tänab

Siseministeeriumi ja Eesti Kirikute Nõukogu toetuse eest ajakirja Koduteel kirjastamiseks.

Ajakirja Koduteel aastatellimuse võitja

Detsembri numbris ilmunud ristsõna vastuste saatjate vahel loosis toimetus ajakirja Koduteel aastatellimuse võitja. Täname kõiki vastuste saatjaid!
Aastatellimuse võitis ENE VIIMNE Antsla vallast.

Kuidas Jeesus muutis evangeeliumi mõistet

Sõna *evangelion* (εὐαγγέλιον) tähendas algselt kreeka keelekasutuses *tasu heade uudiste eest*, mis aja möödudes teisenes *võidusõnumiks* lahinguväljalt. Kuna uudised tollal levisid sama kiirelt kui sõnumitooja jalad jooksid (või hobune ratsutas), siis sellise sõjalise *rõõmusõnumi* levik sõltus tavaliselt ühest konkreetsest inimesest – seal polnud otseselt midagi üleloomulikku või jumalikku.

Aga kuidas läheb see kokku näiteks jõuluevangeeliumiga? Ka need eestlased, kes aastas ainult korra sõna *evangeelium* kuulevad – ei kuule ju teateid lahingust või sõjavõidust. Või kuulevad?

Aga ingel ütles neile: „Ärge kartke! Sest vaata, ma kuulutan teile suurt rõõmu, mis saab osaks kogu rahvale, et teile on täna sündinud Taaveti linnas Päästja, kes on Issand Kristus.“ (Lk 2:10-11). Kreeka keeles asendab *mina-kuulutan-head-sõnumit*, seal vaid üks sõna – *evangelizomai* (εὐαγγελίζομαι), mittekaasaegses, aga pigem algses mõttes ütleb ingel *ma evangeliseerin*. Aga sellegipoolest – kuidas on see kõik sõjateatega seotud?

Vahetult enne Kristuse sündi võtsid roomlased kreeklastelt võimu üle ja laenates küll ohtralt hellenistlikust kultuurist, religioonist, kohandasid nad kõik endale sobivamaks. Mõistega *evangelion* hakkasid roomlased viitama hoopis keisri või mõne valitseja sünniteatisele. Siin aga lisandub teatisele üleloomulik element, sest Roomas valitses keisrikultus, mille tulemusena oli „keiser jumala asemik maapeal, väärt austust ja kiitust ning tema sünd on jumalate tahe ja ajastus!“

Lugegem, kas need fraasid keiser Augustuse sünnikuulutuses kõlavad tuttavalt: *„...meile on saadetud Päästja, kes lõpetab sõjad, loob korra kõikjale... ja jumala (Augustuse) sünni päev oli* ***evangeeliumiks*** *inimkonnale... ja inimkonna ajaarvestus peaks algama tema sünnist...*“

Viimast ettepanekut tõsiselt võttes oleks hetkel ligikaudu aasta 2080. Me näeme, et ootused antiikaja valitseja suhtes polegi väga erinevad neist, mida loeme Vanas Testamendis tulevase messia kohta. Inimkond on kaua oodanud Päästjat. Sellist valitsejat, kes looks kõikjale korra.

Kui nüüdseks on meil selge, et *evangelion* viitas Iisraelile tõotatud kuninga sünnile, siis mida mõtles Markus, alustades oma evangeeliumit sõnadega *Jeesuse Kristuse [Jumala Poja] evangeeliumi algus.* (Mk 1:1). Ta ju ei kavatse ometi ainult Päästja sünnist rääkida? Kusjuures Markuse evangeeliumis sünnilugu isegi puudub! Tähendab *evangelion* kristlaste kasutuses pidi laienema sünnilt tervele elule. Aga kas ainult elule?

Pannes need mõtted korraks pausile, mõtelgem, mida evangeeliumides Jeesus ise rõõmusõnumi all mõtles: *Jeesus rändas läbi kogu Galilea, õpetades nende sünagoogides ja jutlustades* ***evangeeliumi Kuningriigist*** *ning tervendades haigeid ja vigaseid rahva seas.* (Mt 4:23)

Ühtäkki pole tegu enam lahingusõnumi ega sünnikuulutusega, vaid hoopis sõnumiga uuest taevasest valitsusest – Jumala riigist. Ja sõnumiga kaasneb kohe demonstratsioon sellest uuest valitsusest.

Kui roomlastele võis selline sõnum tunduda poliitiliselt ohtlikuna (ja tunduski), siis juutidele ei olnud tegu uue mõttega. Prohvet Jesaja oli ju kirjutanud nõnda:

Kui armsad on mägede peal sõnumitooja sammud. Ta kuulutab rahu, ***toob häid sõnumeid****, kuulutab päästet ja ütleb Siionile: „****Sinu Jumal on kuningas!****” Kuule! Su valvurid tõstavad häält, nad hõiskavad üheskoos, sest nad näevad silmast silma* ***Issanda kojutulekut Siionisse****. Rõõmutsege, hõisake üheskoos, Jeruusalemma varemed, sest* ***Issand trööstib oma rahvast, lunastab Jeruusalemma!*** *Issand paljastab oma püha käsivarre kõigi rahvaste nähes, ja* ***kõik maailma ääred saavad näha meie Jumala päästet****.* (Js 52:7-10).

Foto: Seminari kogu

Septuaginta (kreekakeelne Vana Testament) tõlgib mõtte „*kuulutab… häid sõnumeid*“ kreeka keelde „*evangelizomenu*“ (ευαγγελιζόμενου). Rõõmusõnumi kuulutus prohveti läbi tähendas, et Jumal ise tuleb koju Siionisse ja asub troonile valitsema oma rahvast, pakkudes neile trööst ja lunastust. Aga mitte ainult – ka maailma ääred saavad näha seda päästet!

Nüüd hakkame lähemale jõudma sellele, mida tänapäeva kristlus evangelismiks kutsub.

Jeesuse sõnum on, et Jumal tuleb meile kuningaks. Tema sõna toetavad imeteod ja tunnustähed. Kuigi Jeesuse enda kuulutustöös on evangeliseerimine kuulutus Kuningriigist, siis mida kaugemale loeme Uut Testamenti, seda enam näeme, et evangeliseerimine on kuulutus Kuningast endast! *Filippus tuli ühte Samaaria linna ja* ***kuulutas*** *rahvale* ***Kristust****.* (Ap 8:5)

Aga kui nüüd ütleme *rõõmusõnum* (evangeelium), kas see siis tähendab: prohvetlikud ettekuulutused Jeesusest, rõõmus teatis tema sünnist, tema elulugu ja Jumala riik, mida ta valitseb? See kõik on tõepoolest osa sellest, aga me pole veel jõudnud kristliku sõnumi tuumani.

Foto: Wikipedia

Paulus ütleb: *Sest juudid nõuavad tunnustähti ja kreeklased otsivad tarkust, meie aga kuulutame ristilöödud Kristust* (1Kr 1:22-23). Vaatamata kõigile siiamaani kõlanud rõõmsatele teatistele (lahinguvõit, kuninga sünd ja tulevane rahuriik), on kristliku sõnumi keskseks teemaks kannatus, valu ja surm. Ilma selleta poleks meil pakkuda lootust kellelegi, kes kannatuse, valu ja surma köidikuis.

Õnneks ei lõpe aga *evangelion* Kuninga surma, vaid ülestõusmise ja igavese eluga! *Aga nüüd ma teen teile, vennad,* ***teatavaks evangeeliumi****, mida ma teile olen kuulutanud, mille te ka olete vastu võtnud, milles te ka seisate ja mille läbi te ka päästete…, et* ***Kristus suri*** *meie pattude eest, nagu on kirjutatud pühades kirjades, ja et ta maeti maha ja* ***äratati kolmandal päeval üles*** *pühade kirjade järgi.* (1Kr 15:1-2a, 3b-4a)

Põhjus, miks Kristuse kannatus, surm ja ülestõusmine (ja seetõttu ka meie ülestõusmine) on osa apostellikust usutunnistusest, on see, et just need moodustavad meie rõõmusõnumi tulipunkti. Inimkonna suurima *lahingu võiduteatis* on meile usaldatud kohale toimetada. Jumal on kuningas! Ta on sündinud, elanud meie keskel. Kuningas on kannatanud, risti löödud ja siis tõusnud uude hävimatusse ellu ning meie koos temaga! Kas see pole mitte tõeline võiduteatis?

HINDREK TAAVET TAIMLA,
EMK Teoloogilise Seminari õppejõud,
Reeküla koguduse pastor

Aga tema jäi välja…

Sina kuulutasid talle tõde –
Aga tema vajas armastust
Sina kutsusid sõbrad kokku, et tema hingele kasu tuua
Aga tema ootas võimalust olla kahekesi sinuga ja rääkida sellest,
mida sina olid leidnud ja tema alles otsis
Sina kuulutasid kõigile, kuidas tema Jumalat otsib
Aga tema oleks tahtnud otsida väga vaikselt
Sina tõid ta juurde suuri ja vägevaid
Aga tema hoolis kõige enam sinu lihtsast tunnistusest, mille sa andmata jätsid
Sina tõid talle kuulata laule ja lugusid hellast Jeesusest
Aga tema oleks tahtnud kuulda hellemaid noote sinu hääles, selleltsamalt Jeesuselt pärinevaid
Sina rääkisid imedest, mis siin ja seal toimusid
Aga tema ootas imet sinu isiksuse juures
Sina rõõmustasid, et Jumal on sind muutnud
Aga tema nägi, et sa polnud muutunud
Sina püüdsid ta pilku Jeesuse peale suunata
Aga tema nägi sind seismas tema ja Jeesuse vahel
Sina rääkisid, mida usk on sulle andnud
Aga tema nägi seda, mida sinu usk temalt ära oli võtnud
Sina läksid üha usinasti kirikusse
Aga tema tegi kõike seda, mida sina oma uues usinuses teha ei olnud jõudnud
Sina kutsusid teda kirikusse
Aga tema lootis Jumalat ka mujal kohata
Sa said ägedaks, et ta ei tulnud, kuigi sa olid meelitanud, palunud, nutnud, manitsenud, ähvardanud.
Sa olid teda rünnanud kõigi relvadega. Sa ei olnud enda meelest midagi tegemata jätnud.
Aga tema jäi välja…

Meeli Tankler

Suuna pilk tänastele kitsaskohtadele

Meil on läbi ajaloo hulgaliselt väga eeskujulikke näiteid, kus kristlased on võtnud initsiatiivi ning lahendanud mitmeid sotsiaalseid kitsaskohti ühiskonnas. Maire Latvala jutluses on toodud välja, kuidas metodisti kirik juhtis Ühendkuningriigis sotsiaalseid programme. Või kuidas eesti kirjakeel, eestikeelne haridus ja sellele järgnenud rahvuslik ärkamine on kogudustes tehtud töö tulemus – just kristlased olid need, kes nägid kitsaskohti ning tegutsesid.

Aga kuidas see kõik puutub meie tänasesse olukorda? Emakeelne haridus on meie jaoks enesestmõistetav. Sotsiaalsete probleemidega tegeleb nüüd enamasti riik ja kogudusest tihti palju tõhusamalt.

Psalmides kõlab üleskutse: „Laulge Issandale uus laul”. Loomulikult võib see tähendada uut muusikapala või luuletust, aga mitte ainult. „Uus laul” saab tähendada ka tegusid. Omal ajal on kristlased märganud kohti, kus ühiskondlikult kaasa aidata, ja on seda ka teinud. Aga kas omaaegsed tähelepanufookused peaksid püsima sajandeid? Kas peaksime kinni hoidma mõnest kunagisest sotsiaaltöö vormist või pigem vaatama, mis on tänase päeva kitsaskohad, millega keegi veel ei tegele? Kas meie uus laul ei võiks olla see, et võtame kristlastena lahendada ühiskonna kitsaskoha, mis on hetkeil põletavaim, aga pole saanud piisavat tähelepanu?

Hingeline tühjus

Üks asi, millega keegi ei näi piisavalt tegelevat, on inimeste vaimne või hingeline tühjus. Aineliste kitsaskohtadega tegeletakse agaralt ning enamasti edukalt, aga vaimsetega mitte. Psühholoogilise toe kättesaadavus on küll aina paranenud, aga see ei leevenda lõplikult tühjusetunnet, mida inimene oma hinges tajub. Psühholoogiat võib selles mõttes nimetada vaimulikkuse laadseks tooteks, mis põhineb teaduslikul lähenemisel inimese käitumismustritele ja ajukeemiale. Lisaks on kirik jätnud ühiskonnale mulje, nagu tegeleks kogudus eelkõige teoloogiliste ja filosoofiliste küsimustega, religioossete riituste läbiviimisega, ettekirjutuste tegemisega ühiskonnale, vahel ka sotsiaaltööga. Pärast paljusid vestlusi ilmalike inimestega jääb aina rohkem hinge kriipima järeldus, et millegipärast oleme suutnud jätta mulje, nagu oleks Piibli kandev sõnum kümnes käsus, mitte evangeeliumis.

Foto: erakogu

Ometi elame ajastus, kus aina enam otsitakse hingepidet. Ilmselgelt ei piisa ainult materiaalsest heaolust.

Kuhu selles võtmes siis kristlasena oma pilk suunata? Kas jätkame tegelemist pelgalt nendega, kes tänavapildis jäävad silma räbalate riietega? Või hakkame märkama ka neid, kes on räbaldunud vaimulikus mõttes? Kui palju on neid, kes otsivad oma vaimule midagi siit, midagi sealt, püüavad riietada end sellega, mis parajasti kätte satub – natuke ühest artiklist, veidike teisest raamatust, kübeke mõne guru käest. Aga koguduses on meil puhtusest säravad vaimsed rõivad olemas, mida jagub absoluutselt kõigile.

Latvala toob välja, et usk ja teod peavad olema tasakaalus. Aga oled sa mõelnud selle peale, et rääkimine on samuti tegu? Et evangeeliumi kandva sõnumi kellelegi selgitamine on tegu? Sest tavaliselt läheb meie mõte tegude juures eelkõige sotsiaalabi osutamise peale – tehkem midagi head.

Foto: Thom Tapp Church of the Covered Dish

Foto: Thom Tapp Church of the Covered Dish

Usu jagamisest

Me mõtleme, et kui räägime usu teemadel, siis jagame usku. Aga see pole tõsi. Usk on tõesti igaühe isiklik asi, mida ei saa kuidagi teisele jagada. Aga me saame jagada informatsiooni! Teavet selle kohta, millised on Piibli kandvad ideed – mitte vaid näpunäited teemal, mida tohib ja mida ei tohi, vaid kuidas saab Püha Vaim meie vaimuelule „turbokäigu“ sisse panna. Kuidas palves Jumala käest abi küsides hakkab Ta täitma meie vaimset ja hingelist tühjust. Et Jumal ei ole hea jõuluvana, kelle käest küsida pelgalt materiaalset nänni või kergeid lahendusi keerukates olukordades, vaid just vaimset ja hingelist tervenemist, mille tulemusel saame ka oma olukorrad lahendatud.

Aga kuidas seda infot siis jagada? Kas läheme ja räägime kõigile, et kui nad Jumalat ei usu, siis lähevad põrgusse? Lihtne, eks ole! Millegipärast ei leia sellise jutu peale keegi isiklikku suhet Jumalaga. Miks? Sest me maalisime ühekülgse pildi karistavast ning karmist Jumalast. Me ei rääkinud neile selle isiku tõelisest olemusest, kellesse „soovitame” (loe: käsime) neil uskuda.

Pauluse kirjas roomlastele, 10. peatükis on sammhaaval ära tood, kuidas päästetakse igaüks, kes hüüab appi Jumalat. Aga kuidas nad saaksid Teda appi hüüda, kui nad ei usu Tema olemasolu, veel vähem Tema armastust? Aga kuidas nad saaksid uskuda midagi, mille kohta neil piisavalt infot ei ole? Ja kuidas neil saaks infot olla, kui keegi neile ei räägi?

Seega esiteks – me peame rääkima. Ja teiseks – kas me räägime Jumala olemusest, milline ta on; või räägime hoopis käskudest ja oma koguduses läbiviidavast kultuuriprogrammist?

Kuula!

Üks tegu on veel, mida on tarvis harjutada – kuulamine. Seda nii kristlasena isiklikult kui ka kohaliku kogudusena ning kirikuna tervikuna. Me elame ajastus, kus saame sotsiaalmeedias säutsuda ja postitada nii palju kui pähe tuleb.

Loo autor on kristlane, kes õpib uusi laule koos kogudustega. Kui sind artiklis toodud mõtted vähegi puudutasid, küsi oma kogudusest eesti autorite väike vihik „Evangeeliumi isiklik jagamine”. Loe see läbi ning kutsu siinse loo kirjutaja oma kogudusse külla, et läbi arutada, mismoodi uusi laule Issandale ka oma koguduses selgeks õppida.

Aga tõeline defitsiit valitseb kaasinimese ärakuulamise osas. See on ühiskonnas täna üks peamisi kitsaskohti – mitte arstiabi kättesaadavus või töötuks jäänute turvavõrgustik, vaid kaastundlike kuulajate puudus. Hingeline tühjus ja üksindustunne on tingitud sellest, et pole kaaslast, kellega jagada oma sisemisi mõtteid ja tundeid. Säutsumine ja postitamine on odav aseaine, mis näib tühjust justnagu lappivat, aga pärast ekraani sulgemist tuleb üksindus tagasi.

Kui meil on olemas lähedane mõttekaaslane, siis ei teki ka üksi olles seda üksinduse tunnet. Ja kuniks inimesel ei ole elukaaslaseks Jumalat, saame ja peame olema meie, kristlased, nende vahel vahemeheks. Mitte minu pastor või piiskop või keegi misjonär, vaid mina ise – kristlane, s. o keegi Jeesuse Kristuse sarnane.

Alles kedagi ära kuulates tuleb ilmsiks meie hoolimine ligimesest. Hoolimine ei ole see, et hõõrun talle soola hingehaavadele ja tänitan, kuidas ta on ise süüdi oma probleemides, kuna ei usu Jumalat. Hoolimine pole ka see, kui ähvardan põrguga või muude halbade tagajärgedega. Hoolimine on väga paljuski mõista püüdmine ning alles seejärel sobilikul viisil ja koguses info või soovituste pakkumine. Aga taaskord: mitte oma käsitluse pealepressimine, vaid tolle inimese jaoks uutest võimalustest rääkimine, mille rakendamine või mitterakendamine jääb tema enda otsustada.

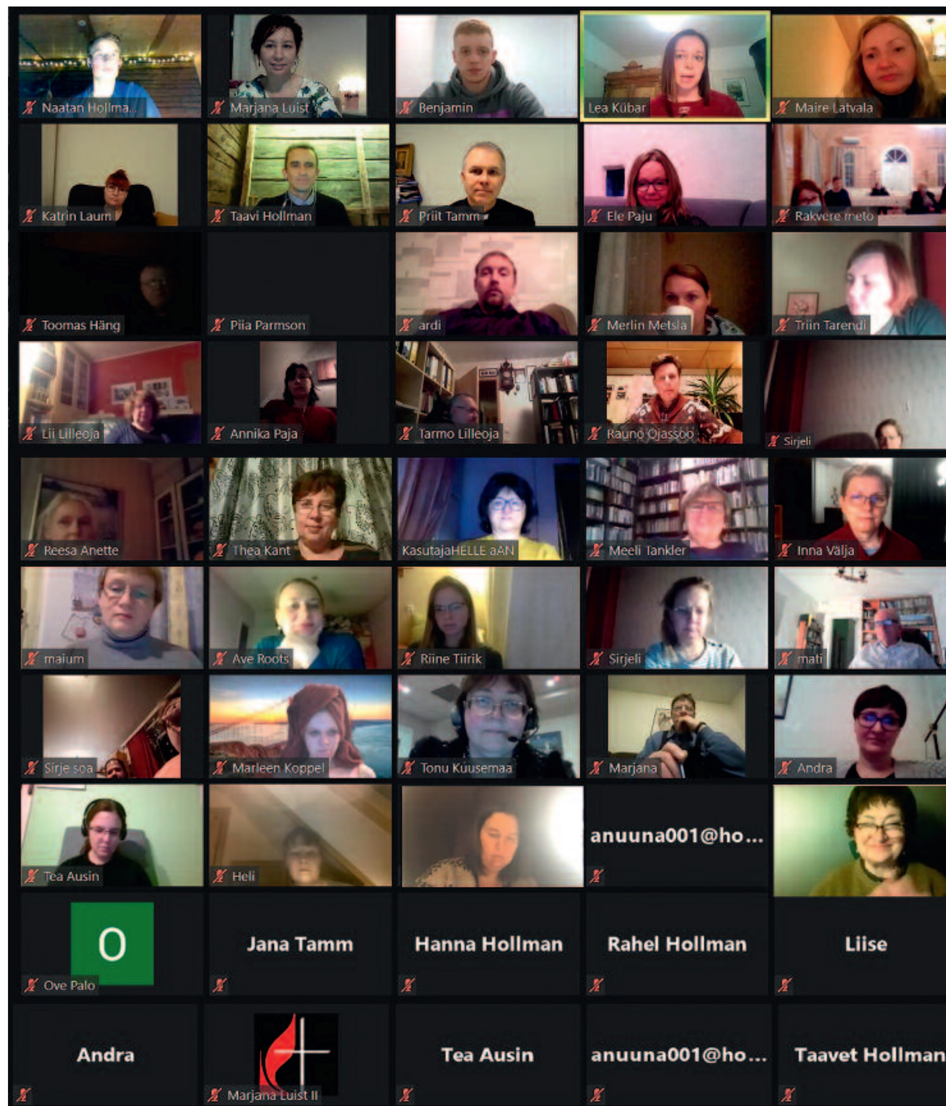
Kokkuvõtteks

Usk ja teod käivad tõesti käsikäes. Aga tegude mõtet tasub laiendada. Mitte vaadata ajalukku ning korrata vana laulu, vaid oma tegudega laulda Issandale uus, tänane laul. On mõistetav, et uute viiside õppimine võtab natuke aega. Aga mida varem alustame, seda varem uued laulud kõlama hakkavad.

AHTI KAERA,
MTÜ Kristus Igasse Kodusse tegevjuht

Ajakirja Koduteel esimene veebinar

24. jaanuari õhtul toimus ajakirja Koduteel veebinar „Kriisist välja(s)", kus käsitleti ajakirja detsembrinumbri fookusteemat. Veebinaril osales üle 50 inimese. *Zoom*i keskkonnas toimunud seminari korraldasid Lea Kübar, Maire Latvala, Naatan Hollman ja Marjana Luist. Veebinaril osaleja Võru metodisti koguduse liige Tea Ausin tegi ajakirja lugejate jaoks veebinarist lühikese kokkuvõtte.

Teemat avasid Maire Latvala ja Taavi Hollman. Maire andis ülevaate kriisi mõistest ja kriisi etappidest. Pikemalt rääkis ta usulise kriisi etappidest ja tõi näiteid Piiblist, kus mitmed tegelased läbisid katsumusi, mida võib nimetada „kõrbeks" või „müüriks". Raskused on need, mille kaudu Jumal, kui Teda usaldame, saab anda meie usule uut sügavust ja kasvatada meid pühitsuses.

Taavi Hollman tõi näiteid enda vaimsetest kriisidest, millest ta on õppinud, et raskustes või kriisis olles on oluline suunata oma silmad Jumalale. Jumala usaldamine ja tõotustest kinnihoidmine on tal aidanud kriisides vastu pidada ja ka neist välja tulla.

On kriise, mis kestavad kauem kui me tahaksime ja mille tõttu me hakkame küsima, miks need kriisid on meile tulnud. Isegi kui me ei tea vastuseid, on Jumal meie juures ja aitab raskustest läbi. Võib öelda, et just raskusi läbides õpime me Jumalale alanduma ja Teda usaldades järgima.

Veebinari teises pooles said osalejad väikestes gruppides jagada oma mõtteid kriisidest. Kokkuvõtetes tuli esile, et kriisidest aitab läbi tulla Jumala abi, aga ka teiste inimeste abi. Kriisis võib inimene tahta sulguda endasse ja eralduda, kuid on oluline, et me märkaksime, millal olla olemas kuulajana ja toetuse pakkujana.

TEA AUSIN,
Võru kogudus

Sulle ei juhtu midagi,
ilma et Jumal ei teaks.
Kõik mis toimub ta pilgu all
tuleb sul ainult heaks.
Usalda kogu südamest
Jumal ei väärata eal.
Ärka ja uinu teadmises:
oled ta peopesa peal.

Heli Viht

Ajakirja Koduteel veebinar number kaks toimub 25. aprilli õhtul. Täpsemat infot jagame www.metodistikirik.ee lehel.

Laste jõulusündmus

Rõõm on jagada teiega hetki Tallinna koguduse laste ja perede imetoredast ja õnnistatud jõuluüritusest, mis toimus 3. advendil Paides. Lisan kirjale ka paar fotot. Me usaldasime sel muutlikul ajal Jumalat oma südames ja nii saimegi kohtuda jõuluürituseks Eestimaa südames.

Tänan kõiki, kes palvetes meie peale on mõelnud ja mõtlete ikka jälle!

Meie koguduse lapsed, noored, pered on superägedad! Lapsed ja noored, kes kaasa teenisid, muusikaga, lauludega, õpetliku näidendiga, „Kes on kõige tähtsam...?" olid väga tublid ja püüdlikud.

Meid rõõmustas paari jõululauluga ka muusik Erki Andres Nuut koos oma väikese pojaga ning südant kosutasid perekond Toodode esitatud muusika ning ansambli Tuli Taevast kontsert.

Paides oli ka õrn lumi maas, mis tekitas jõulutunnet; ning piparkoogid, mis käivad jõuludega kokku, ei jäänud meilgi tegemata :)

Kõik see ilus sai meile osaks Paide Püha Risti kirikus, oleme tänulikud, et meile see kirik avati.

Ning kindlasti oli vahva ka see, et kõik esinejad said sooja toitu süüa lahke pererahva juures kohvikus, mil nimeks Wabakohvik. Kiriku ruumides kattis omakorda toidulaua Anneli Tombak abilistega. Suure korraldustöö tegi Paides ära Kristina Lepik, kes jagas kirikulistele ka väärtuslikku jõulusõnumit.

Laste jõulusündmus

Ürituse korraldamise märkimisväärne panus oli kallitel Elo Kuumal, Eve Pärnametsal, Riin Pärnametsal, Evelin Toodol peredega.

Tänu on südames ka iga materiaalse toetuse/toetaja eest meie tegemistes.

Suur tänu igale lapsele, noorele, perele! Jumala tõotused on meiega!

SIRJELI TOMBAK,
Tallinna koguduse lastetöö koordinaator

Aldersgate 10

Aldersgate Eesti tähistab käesoleval aastal oma kümnendat tegevusaastat. Nende kümne aasta jooksul oleme võinud teenida enamikes EMK kogudustes, suvekonverentsidel, Leedus, Soomes, Inglismaal ja Barbadosel ning Tartu vanglas. Meeskondades on kaasa teeninud *ca* 30 inimest. Meie seminaridel on aga osalenud *ca* 1000 inimest.

Ka sel aastal pakume kogudustele, piirkondadele kahte nädalalõpu-seminari: „Issand, õpeta mind palvetama!" ja „Elu Pühas Vaimus". Seminarid koosnevad täismahus 15 lühiloengust, mis vahelduvad ülistuse ja palveaegadega. Tahame suvel korraldada suvetuuri, mille käigus külastada kogudusi, kus oleme seminaridel viibinud.

Meeskonna kogudusse kutsumiseks on vajalik 2–3-kuuline etteteatamine. Vastavalt osalejate arvule ning kohaliku koguduse võimalustele planeeritakse seminari ajad ning lepitakse kokku korralduslikud küsimused. Lisaks oleme valmis korraldama piirkondlikke, 1-päevaseid koolituspäevi palve, tervenemise, Püha Vaimu töö ja uuenemise teemadel või äratusteenistust miniseminarina. Aldersgate'i meeskond on tavaliselt 8–12-liikmeline. Oma soovist võid teada anda või lisainformatsiooni küsida telefonil: +372 56482656 või thea.kant1@gmail.com.

THEA KANT,
Aldersgate Eesti töö juht

Foto: Aldersgate'i kogu

Aldersgate'i tiim Tapa metodisti koguduses

Kärsa kogudus 30

Kärsa kogudus sai 30. jaanuaril 30aastaseks. Käime koos õigeusu kiriku Võnnu-Kärsa koguduse tarbeks 1878 valminud pühakojas Ahja jõe kaldal.

Pärast õigeusu koguduse likvideerimist 1963. aastal kasutas Põlva Tarbijate Kooperatiiv kirikut suhkrulaona ning jättis lõpuks lihtsalt lagunema. Räpina metodisti koguduse liikmed otsustasid aastal 1989 kiriku taastada ning esimene metodisti jumalateenistus peetigi 14. mail. Sama aasta suvel saadi luba kirikuhoone kasutamiseks nii EAÕK metropoliidilt kui ka kohalikult võimult. 24. veebruaril 1990 pühitses superintendent Olav Pärnamets kiriku taas Jumalale ning Kärsa kogudust hakkas teenima Olavi Ilumets.

1992. aastal kinkis Rootsis elav Austria kunstnik Dolf Mayern Kärsa kirikule ainulaadsed, Ilmutusraamatust inspireeritud altarimaalid. Käies Eestis, maalis ta kohapeal kirikusse ka seinamaalingud. Maalid pühitseti 4. aprillil 1993 piiskop Hans Växby poolt.

Esimestest leerikursustest kasvas välja noortetöö, mida hakkas juhtima Ülle Lauritse (praegune Kure).

1992 osteti väliskoguduste abiga Ahja keskuses endine vorstivabriku hoone, milles oli algselt kasutamiseks üks väike tuba. 1993 alustati maja kapitaalremondiga. Alates suvest 1994 saatis Bartlesville'i kogudus Oklahomast, USAst abiks vabatahtlike gruppe, kuid abistajaid oli ka mujalt. Bartlesville'i kogudus käis suviti abiks kuni aastani 2010. Kõige muu kõrval ei unustatud ka kohalikke lapsi, kellele koos eesti abilistega korraldati lastepäevi Rõõmuralli.

Koguduses toimusid suuremad muudatused aastal 2001, mil 9. septembril õnnistati ametisse uus pastor Rein Laaneser.

Lastetöö võttis Maie Ilumetsalt üle Kaia Lauritse (praegune Põder), aastatel 2003–2008 juhtis lastetööd Jana Laaneser. Koos EELK Võnnu ja EELK Maarja-Magdaleena kogudustega korraldasime ühiseid suve- ja talvelaagreid lastele. Eesti lastetöö tegijatega on aga ka hiljem erinevad teemapäevi läbi viidud. Ahjal käis paar aastat koos teismeliste tüdrukute klubi, kuid noored kolisid pärast kooli lõppu mujale ja noortetööks see ei kujunenud.

Fotod: koguduse fotokogu

2017. aasta jõuluteenistuseks saime kirikusse uue ahju ja võime ka kõige külmemal talvel soojas ruumis teenistusi pidada.

Koos EELK Võnnu kogudusega peetakse jaanipäeval ühiseid kalmistupüha teenistusi. Ahja hooldekodus on head sõnumit jagatud nii jõulude kui ülestõusmispühade ajal, samuti koolis 1. advendil.

Kahjuks on praeguseks nii lastekui noortetöö koguduses soiku jäänud. Pole ka muusikuid, kuid aeg-ajalt on kooli muusikaõpetajad meid toetanud.

Oleme korraldanud nii Alfa, Beeta kui Jüngrikursust. Kohapeal elavad koguduse liikmed on valdavalt eakad, leerikursused läbinud noored aga kaugel ja satuvad teenistustele kord-paar aastas. Kuna pastor ise käib Tallinnast, siis teeb see olukorra veel keerulisemaks, sest töötegijaid kohapeal pole.

Kärsa kirikus toimuvad jumalateenistused kaks korda kuus pühapäeviti. Kogudus on väike ja aina raskemaks muutub kahe hoone (kiriku ja misjonikeskuse) ülalpidamine. Ka kirik vajaks hädasti remonti, aga küll Jumal teab meie soove ja vajadusi. Tema armu läbi on kogudus Kärsale 30 aastat tagasi rajatud ja tema armu najal oleme siiani püsinud, mille eest oleme väga tänulikud.

JANA LAANESER,
Kärsa kogudus

Kärsa koguduses

Uue Alguse kogudus – 20

Meie kogudus sai loodud 2001. aasta alguses

Koos oma kahe sõbraga hakkasime hommikuti palvetamiseks kogunema. Üks palvetajatest oli Jarl Šapovalov, kes oli varem pikka aega olnud narkomaan ning seotud kuritegevusega. Venemaal rehabilitatsiooniprogrammis osaledes andis Jarl oma elu Kristusele ning seejärel sai ta ilmutuse, et Eestisse naastes peaks ta tegelema sõltuvuste all kannatavate inimestega. Palvetades hakkasime mõistma, et Jumal juhib meid koguduse ja rehabilitatsioonikeskuse rajamisele. Juba sel ajal palvetasime rehabilitatsioonikeskuste võrgustiku eest Eestis. Hakkasime kodudes koos käima ja Jumal tõi meile hulga inimesi. Enamasti olid need kriminaalse minevikuga tüübid. Paari kuuga oli meid üle kümne.

29. aprillil 2001 pidasime suure evangeelse jumalateenistuse, kuhu meie üllatuseks tuli umbes 300 inimest. Mitu tosinat inimest vastas meeleparanduse üleskutsele. Kahjuks ei ole neist paljud kirikusse jäänud, kuid see innustas meid alustama uuesti! Alustasime koosolekutega.

Kord tuli kirikusse üks mees, kes oli tol ajal narkosõltlane. Tema nimi on Vadim Lebedev. Jumal vabastas ta narkootikumidest ja ta on tänaseni sõltuvusest vaba. Hiljem õppis ta meie seminaris, lõpetas selle kiitusega ja Eesti president ise õnnitles teda selle sündmuse puhul.

Täpselt aasta pärast koguduse algust asutati rehabilitatsioonikeskus. Jarl ja Vadim läksid Järvamaal asuvasse tallu, võttes endaga kaasa mitu vabastamist soovivat narkosõltlast. Enne seda olime aasta aega otsinud keskuseks sobivat kohta. Kohtusime ühe misjoniteenistuse meeskonnaga, kellele kuulus talu. Nad rääkisid meile loo, kuidas nad olid selle koha endale saanud. Nad olid oma meeskonnaga palvetanud ja ühel päeval rääkis Jumal mitme meeskonnaliikmega, et nad peaksid teenimiseks maa ja maja ostma. Raha ei olnud, aga hakati sobivat kohta otsima. Nad leidsid ühe koha ning kohtudes selle omanikuga, selgus, et tegemist on kristlasega. Teadmata midagi ostjatest ütles ta: „Olen usklik ja usun, et see koht teenib Jumalat, nägin selle koha peal Jumala valgust!" Misjoniteenistuse organisatsioon omandas selle talu paljude imede läbi, kuid nad ei teadnud, mida sellega teha. Ja siis ilmusime välja meie. Selles talus algas meie rehabilitatsioonikeskuse töö. Tänaseks on rajatud neli sellist keskust. Programmi läbinud inimesed on käivitanud uusi teenistusvaldkondi ja koguduse. Enam kui 250 inimest on saanud kristlasteks ja nad hoiavad meiega ühendust.

Foto: erakogu

Meil on Tallinnas kohanemiskeskus, mida juhib Matvei Murin. Ka tema on endine narkomaan ning ta lõpetas seminari kiitusega ja valmistub nüüd pastori ametiks.

Kogudus jätkas oma tööd. Moodustati *Revival Voice* grupp, keda juhtis Sergei Markov. Külastame vanglaid, korraldame evangeelseid koosolekuid telkides. Kogudus osaleb ka sotsiaaltöös: toidame vaeseid ja saadame sõltlasi rehabilitatsioonikeskusesse.

Meie kogudus areneb ja tegutseb selle nimel, et inimesed pöörduksid Kristuse poole. Meiega liitub palju noori ja reeglina on need noored, kes ei ole seotud narkomaaniaga. Töö sujub hästi maailmas edukate inimeste ja noorte peredega. Juba üle kolme aasta oleme igal argipäeval kell 6.30 kogunenud palvetamiseks. Sellel on kogudusele väga võimas mõju. Meil on unistus rajada uusi kogudusi. Selle nimel me palvetame ja töötame. Muidugi pole kõik täiuslik, on raskusi ja kaotusi, kuid me täname Issandat suure halastuse eest, mida Ta meile heldelt osutab!

Foto: koguduse fotokogu

STANISLAV OSSIPOV,
Uue Alguse koguduse pastor

Lastekeskus Tähetorn – 20

20 aastat tagasi rajati lastekeskus Tähetorn. Anneli Klausson uuris Kersti Raudsepalt ja Meelis Priimetsalt, kuidas lastekeskuse tegevus alguse sai.

Foto: erakogu

Kersti Raudsepp

Foto: erakogu

Meelis Priimets

Lastekeskuse Tähetorn asutaja ja juhatuse esimees aastatel 2001–2004 **Kersti Raudsepp** meenutab:

Tallinna vanalinnas jalutades kohtasin mitmeid inimesi, kes silmnähtavalt abi vajasid ja kerjamisega oma elu parandada püüdsid. Joonistus välja selline pilt: pakutud söögist ei keeldunud ükski laps, küll aga täiskasvanud toidust nii väga ei hoolinudki. Teades meie metodisti kiriku hoolekandealast minevikku, samuti olles näinud ameeriklaste head tahet meid rahaliselt toetada, kasvas välja visioon pakkuda lastele, kelle kodune tugi oli nõrk, tänavatel hulkumise asemel kvaliteetset aja veetmise võimalust – sooja tuba, kus olla, arendavaid mänge, abi õppetöös, lihtsalt head inimlikku kontakti, aga ka korralikku kõhutäit koos riideabiga. Iga laps vajab hoolitsust – see sai loodava keskuse missiooniks.

Läksin nende mõtetega superintendent Olav Pärnametsa ja venekeelse töö juhi Georg Lanbergi jutule. Mõlemad vennad olid väga toetavad. Palusin neil nimetada oma esindajad juhatusse. Sinna kuulusid koos minuga Enn Laansoo, Helvi Kruusmann, Eini Tšerenkova, hiljem ka Merle Tomberg.

Lastekeskus Tähetorn avas oma uksed 2001. aasta palmipuudepühale eelnenud laupäeval, 7. aprillil. Seljataga oli 3,5 kuud iganädalasi kohtumisi juhatusega, kus panime paika missiooni, visiooni ja tegevuskavad. Sellega oli tagatud tegevuse läbipaistvus, teisalt pakkus selline vorm palju tuge alustavale organisatsioonile. Keskuse nime valikul tõusis südamesse laul: „Olgu paistmas väiksed lambid," mis meremeestel aitavad hädas kaldale jõuda. Inglisekeelseks nimeks saigi *Lighthouse*, kuid kuna asutus Tuletorn juba tegutses suhteliselt sarnasel alal, sai meie nimeks eesti keeles Tähetorn, sest ka täht näitab valgust.

Üks esimesi muresid oli leida ruumid. Käisime koos Olav Pärnametsaga vaatamas mitmeid linna poolt pakutavaid poollagunenud rendipindu, mida oleksime ameerika vabatahtlike abiga renoveerida saanud. Ühel sellisel külaskäigul ütles vend Olav, et mis me siin ikka niimoodi mööda linna otsides käime, Apteegi 3 on vaba, hakake seal lastekeskust tegema! See oli kui sülle kukkunud kingitus. Arhitekt Enn Laansoo juhiste järgi said seminarist maha jäänud ruumide valged seinad kena värvilise katte.

Tööle said võetud esimesed lastega tegelejad – Meelis Priimets ja Julia Zagvozdkina. Hiljem liitusid Olga Klimova, Oksana Labanova, Eve Järv, Alla Gluhhova ja Tiina Peterson. Palju oli ka vabatahtlikke. Vaimulikku programmi aitas läbi viia Tabasalu noortegrupp Talvi Salmuse juhatusel ja meie oma Tallinna koguduse misjonigrupp, kuhu kuulusid Kaile Priimets, Margus Veisveer, Silvia Pääbo, Kulla-Siiri Kant ja teised, samuti paljud noored vene kogudusest. Abiks käis ka Rebeka Norak, aidates võõrustada arvukaid ameeriklaste gruppe, kellest paljud on siiani lastekeskusega seotud.

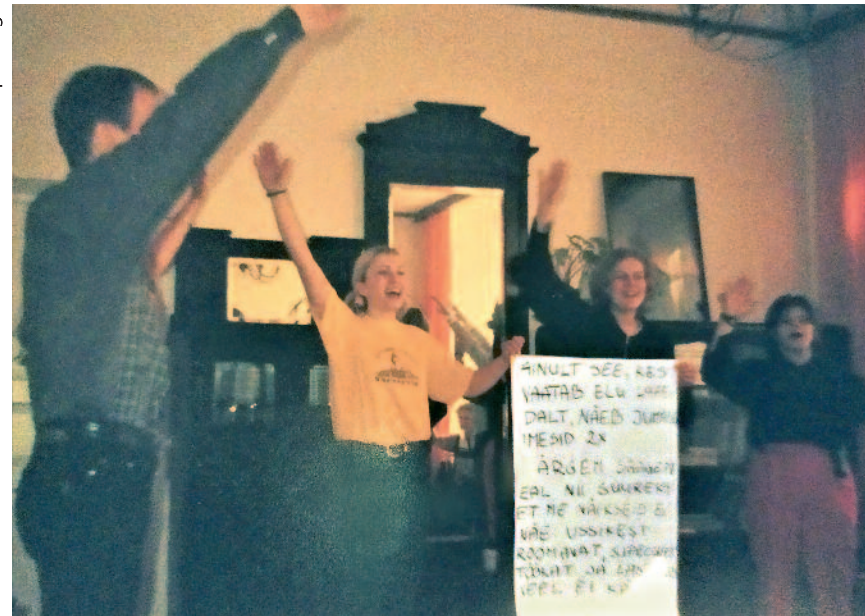
Meie esimene laps, kelle ema poeskäigu ajaks keskusesse tõi, oli 6-aastane Hetily, kes elas Kopli liinidel väga viletsates oludes. Hiljem lisandus sealt Kopli liinidelt üks sõprusgrupp, kellest kujuneski lastekeskuse püsituumik. Alguses sai käidud ka linna pealt lapsi kutsumas, kuid pärast polnud seda enam vaja – sõna levis ja tuldi ise kohale. Kord saabus meile Maardust kamp liiminuusutajaid. Laskside esmalt neil käed puhtaks pesta ja söötsime kõhud täis. Mitmed hakkasidki regulaarselt käima, siis juba ilma eelneva liimi manustamiseta. Nimekirja sai paari kuuga umbes 50 last, kuid püsikäijaid oli 15–20 ringis, eestlasi ja venelasi enam-vähem võrdselt.

Meelisel oli lastega tekkinud oma kindel rutiin ja nõue – esmane oli kätepesu enne sööki, rahunemine ja väike palve.

Foto: Lastekeskuse pildikogu

Misjonigrupp avaüritusel

Söök valmis alguses kohapealses keskuse köögis, hiljem otsustasime nõudeid arvestades söögi sisse tellida. Esimesteks kokatädideks olid Leili Looden ja Eve Kant, hiljem jagas sisseostetud toitu ja aitas kasvatustöös Maie Mossin. Söögi ostsime toidulaost, palju ka annetati. Kord saadeti mulle kiri instruktsioonidega, et kusagil Järvamaal on garaaži all paar kotti kartulit ja mingu ma neile järele. Seda ma ka tegin, aga heategijat näha ei õnnestunudki. Mujaltki maalt sai toitu toodud. Kokatädide toit oli maitsev ja üle linna kuulus. Meenub, et toitu jagades küsiti ühelt lapselt salatite kohta: „Kumba ma panen?", vastus oli: „Kõike ja ikka rohkem!"

Kõigile meeldisid väga ka käigud loodusesse, kuhu Meelis lapsi oma mikrobussiga viis. Ja piknikud! See oli neile midagi päris uut. Palju tehti keskuses loovaid tegevusi, joonistati ja meisterdati. Huvitav oli märgata, kuidas omavalmistatud esemed muutusid väärtuslikuks. Mõnele lapsele oli see omatehtu päris esimene oma asi. Hoolega hoiti ka lastekeskuse vara ja jälgiti, et keegi midagi meelega ei lõhuks ega määriks. Mäletan, kui neile kingiti nukumaja ja ma kommenteerisin, et küll teil ikka veab, minul ei olnud väiksena nukumaja, vastas üks poiss imearmsalt ja ootamatult: „Aga nüüd ju on!"

Tegevustest oli kesksel kohal abistamine õppetöös, tänapäevaselt öeldes olid lapsed enamasti hariduslike erivajadustega. Palju pinget ja huvi pakkusid ka ühismängud – aabitsamäng, mälumäng, pallide täpsusviskamine, jooks vanalinnas, mitmet sorti võistlused jms. Ülipõnevad ja populaarsed olid meie laagrid. Üks esimesi oli Vormsi saarel, kus ööbisime koolimajas. Hiljem sai kasutatud laagrites Avatud Piibli Ühingu (APÜ) materjale, näiteks Ahja misjonikeskuse väljasõidul toimusid meil 2002. aasta suvel „olümpiamängud", kus lapsed jagunesid viie riigi vahel ja võistlesid tõsimeeli nende lippude all. APÜ poolt juhtis tegevusi Helen Neeve, vabatahtlikena lõi kaasa Marti Mäevere koos kahe sõbraga.

Einar Norak, kes väikese vabatahtlikuna selles sportliku kallakuga „olümpiamängude" piiblilaagris osales, meenutab: „*Kuigi olin ainult 11-aastane, mäletan seda Ahja laagrit väga hästi. Nii väikese poisina ma ei teadvustanud, et see on misjonitöö, ega neid noori, kes laagris olid. Siiski olin kuulnud nende taustast. Oli vahva seltskond. Hilisemas elus olen ühte-kahte neist kohanud ja ära tundnud. See oli igati kiiduväärt kogemus ja ettevõtmine. Meenub sealsamas Ahjal üks rännak suviselt soojal teel, kus kuulasime põnevil igasuguseid lugusid ja kõik tahtsid tädi Kerstiga vestelda, et tema lugusid kuulata.*"

Palju sai koostööd tehtud lastekaitsega. Lisaks sponsoritele USAst, keda enim aitas leida Peter van Eys Nashville'ist, otsisime ka võimalusi leida rahastust kohalikult omavalitsuselt, hasartmängumaksu nõukogult ja riigilt. 2003. aasta alguses pakkuski Põhja-Tallinna linnaosa ruume praeguses asukohas Kopli 30a, kust sealne sotsiaalkeskus ära kolis. Meie töö suhtes oli tekkinud usaldus. Lahkusin 2004. aasta suvel lastekeskusest perekondlikel põhjustel ning asusin elama välismaale. Korraldasime uue juhataja leidmiseks konkursi, mille võitis loovterapeut **Mall Tamm**.

Usun, et lastekeskusel on olnud oluline roll nii mõnegi lapse kasvamisel tubliks kodanikuks seeläbi, et pakkusime õrnas noores eas neile eakohast kõlbelist kasvatust ja hingelist abi. Ühtlasi oleme aidanud Eestimaal riski- ja tänavalaste probleemi leevendada – 20 aastat tagasi, kuni siiamaani, kuigi olud on palju muutunud. Mitmed esimesest tuumikgrupist on mu *Facebook*i sõbrad ja ma tunnen suurt heameelt, et nad saavad elus hakkama – käivad tööl, on tublid pereinimesed, armastavad oma kaasat ja lapsi. Kui ka ainult osal neist lastest, kes lastekeskuses tuge on saanud, on täna mõtestatum ja parem elu, nad on enesekindlamad ja elus toimetulevamad, kui ilma lastekeskuseta oleksid olnud, on see üritus väärt olnud iga pingutust. Tänan kõiki, kes selleks oma panuse on andnud! Olen tänulik Jumalale, et võisin sellest tööst osa võtta ning soovin praegustele asjaosalistele, nii töötajatele kui ka lastele jõudu, jaksu ja usaldust, et Jumalaga on kõik võimalik.

Meelis Priimets meenutab: 2001. aasta alguses olin oma elus teelahkmel. Just sel ajal tuli minu juurde Kersti Raudsepp suure ideega – rajada meie kiriku juurde lastekeskus. Moodustatud oli juba juhatus ja vormistatud MTÜ. Kersti arvas, et mul on hea klapp lastega ja ma võiksin sellest tööst osa võtta. Mulle see mõte meeldis, kuigi alguses ma ei võtnud seda juttu tõsiselt. Siis kutsuti mind juhatuse koosolekule, kus selgus, et olin sattunud enda teadmata töövestlusele. Pärast seda ütles Kersti, et juhatus on väga positiivselt meelestatud minu kandidatuuri suhtes. Punnisin vastu, kuna mul polnud eelnevaid kogemusi juhina, lisaks oli suur ebakindlus uue projekti käimalükkamise ees. Võtsin mõtlemisaega ja palvetasin palju. Vaatamata kõhklustele ja hirmule tundmatuse ees, otsustasin, et kui Jumal seda tööd käivitada soovib ja kuna tänavalapsed on tõesti mu südames, siis teen proovi ja annan endast parima. Tundsin suurt vastutust selle ees, kuna mind oli usaldatud kabinetti ja toolile, kus enne olid istunud sellised suurmehed nagu Olav Pärnamets ja Aleksander Kuum.

Lastekeskuse avamisajaks määrati ülestõusmispühad, sest see on ilus ja tähendusrikas aeg millegi uue alguseks. Esimesteks töötajateks olime mina ja Julia Zagvozdkina. Olime koos palves ja seejärel vaatasime üksteisele otsa, et kuidas siis nüüd edasi? Mäletan, et tundsime end nagu „vette visatuna" ja pidime hakkama ujuma. Järgmise kuu jooksul tuli välja töötada lastekeskuse töökava, reeglistik, tegevusplaanid ja võimalused, kuidas saada kampa vabatahtlikke abilisi. Ja veel: kust leida keskusesse erinevaid lauamänge, otsisime humanitaarabist laste jaoks riideid ja jalatseid, mida neil võiks vaja minna. Kersti tegeles finantsküsimustega ja otsis ettevõtmisele sponsoreid, kes asjale majanduslikult õla alla paneksid.

Kui kõrvaltvaatajaile tundus, et tegeleme lootusetu asjaga, mis ei hakka toimima, siis meil endil oli lihtsalt siiras usk ja usaldus Jumala vastu, et kõik läheb nii nagu peab, sest Jumalaga koos pole lihtsalt teist võimalust.

Juhatuse jaoks oli suurimaks küsimuseks, kuidas leiame üles need sotsiaalset abi vajavad lapsed. 1990.-ndate lõpus ja 2000. aastate alguses olid Eestis rasked ajad ja vaesuses elas palju peresid. Nn tänavalapsi ja liiminuusutajaid oli sel ajal palju ja neid võis ikka linnas märgata. Otsustasime silmad lahti hoida ja lapsi kutsuda keskuse avaüritusele. Lisaks käisid meie kiriku noored Kopli liinidel korra või paar kuus suppi jagamas ning Jumala Sõna kuulutamas. Otsustasime nendega kaasa minna, et sealsete lastega suhelda. Kohe oli meie ümber elav grupp lapsi, kes otsisid tähelepanu. Rääkisime nendega pikalt keskusest ja millega me tegeleme ning kutsusime neid avamispeole. Nad olid ülienergilised ja täiesti sõnakuulmatud ega lasknud meil minema sõita, vaid rippusid bussi küljes ja tegid pättusi, et meid kinni hoida. Saime aru, et meid ees ootav ülesanne saab olema keerulisem ja täis ootamatusi, sest nad olid üsna kontrollimatud.

Avaüritusele olime kutsunud appi ka koguduse misjonigrupi. Meil oli koostatud avamispäevaks programm laulude, mängude ja kristliku sõnumiga. Misjonigrupil oli taoliste ürituste läbiviimiseks varasemaid kogemusi Narvas ja Lõuna-Eestis. Olime valmis vastavalt olukorrale asju käigupealt ümber korraldama. Närvipinge oli suur, kuid lootus oli Jumalal, et kõik läheb nii nagu vaja.

Juba tund enne peo algust saabus esimene külaline, väike 7-aastane Ethel koos emaga. Nad olid olnud pidevad külastajad supijagamistel Koplis. Emale meeldis väga see mõte, et ta tütar saab pärast kooli tänavatel hulkumise asemel lastekeskuses täiskasvanute pilgu all tegutseda ja ka igapäevaselt sooja söögi.

Siis saabusid misjonigrupi liikmed koos õe-venna Kristjani ja Kristiinaga, kes olid neilt tänaval söögiraha küsinud ning niimoodi leidnud tee meie keskusesse. Tuli veel vene poiss Andrei koos kahe noorema vennaga. Kõik nad olid vanuses 6–12 aastat. Lastele meeldis meie üritus väga ja iga korraga tuli nendega kaasa uusi lapsi. Nii kujunes keskuses käijate põhituumik. Pidime kehtestama kindla korra ja päevaplaani, et asjad oleks kontrolli all. Lastel ei tohtinud olla hetkekski igav, muidu oli tulemuseks kaos. Üsna pea sai selgeks, et lapsed tuleb ka õppima panna, kodused tööd vajasid tegemist ning me leidsime endid õpetajarollist, püüdes lapsi õppimises järjele aidata. Neid tuli ka korda pidama ja enese eest hoolitsema õpetada.

Lapsi tuli keskusesse palju, vahel võis meilt läbi käia umbes 60 last päevas – mõni tuli vaid paariks tunniks, teised veetsid seal terve päeva. Põhituumik oli aga pikka aega sama ja nendega tekkisid ka kõige soojemad suhted.

Tihti tuli meil tegemist teha ka lastega, kes olid kodust ära põgenenud ja keda meie lapsed olid kaasa kutsunud. Siis tuli lahendada neid olukordi ja püüda seada nii, et nad jõuaksid ikka koju tagasi. Meie juures said nad kõhu täis, duši all käia ja puhtad riided selga. Paljudel lastel polnudki kodus pesemisvõimalust, nii oli meie duširuum pidevas kasutuses.

Lastekeskuses korraldasime mitmeid huvialaringe – lapsed said tegeleda kunsti ja käsitööga, laule ja klaverimängu õppida. Samuti oli oluline füüsiline tegevus. Soojal ajal käisime alatihti pargis palli, kulli ja muid õuemänge mängimas, külmal ajal rentisime selleks võimlat.

Vaatamata sellele, et elatustase Eestis on 20 aasta taguse perioodiga võrreldes oluliselt tõusnud, on meie ühiskonnas ikka peresid, kelle kodudes pole piisavalt toitu ja eluks vajalikke tarbeid. Võrreldes lastekeskuse algusaegadega, läheb igapäevases töös suurem osa ajast õpiabi osutamisele. Tänu keskusele tõuseb laste õppeedukus, mis aitab omandada haridust ning tulevikus saada tööd. See aitab tulla välja keskkonnast, kus valitseb töötus ja vaesus. Läbi aastate on lastekeskuse tegevusteks peale õpiabi osutamise veel huviringid, laagrid ja ekskursioonid, toitlustamine, igapäeva- ja suhtlemisoskuste õpetamine, tervislike eluviiside edendamine ning kristlike väärtuste õpetamine. Lastekeskus aitab lapsi ning nende peresid toidu, riiete, kooli- ja esmatarbevahenditega.

Lastekeskuse teenusel on praegu 27 last ning seal töötab 4 inimest + 1 asendusteenistuja. Lastekeskust juhib Veronika Fjodorova.

Fotod: lastekeskuse pildikogu

Lastelaager 2018, koos Calvary metodisti kiriku vabatahtlikega.

Pedagoogilise seminari praktikant meenutab: *„Ükskord käisime kuskil spordisaalis rahvastepalli mängimas. Meelis jagas tubliduse eest preemiaks kleepse (aeg oli selline, et neid polnud kuskilt saada, lapsed olid üliõnnelikud). Meisterdasime lastega ka paberist nukuteatri loomi (marionette), küll oli vahva nende liikuvate loomakestega mängida ja trikke teha! Õppisime isegi mingit lihtsat näidendit, millest küll asja ei saanud.*"

Käisime muuseumides, korraldasime orienteerumismänge, mis lastele väga meeldisid. Sõitsime ka Keila veekeskusesse ujuma, see osutus küll keerukaks, sest paljudel lastel polnudki ujumisriideid ja need tuli hankida. Ameerika sponsorid korraldasid lastele toreda päeva loomaaia ja Tivoli külastamisega, mis oli lastele suureks elamuseks.

Söömine oli alati üks oodatud osa päevast. Enne seda oli alati kätepesu. Söögilauas tegime väikese tänupalve ja laulsime koos söögilaulu, mida alguses eriti teha ei tahetud, kuid pärast sai sellest tore traditsioon.

Minu keskuses töötamise ajal oli meil nii rõõme kui muresid. Rõõmu oli sellest, kui nägime, kuidas lapsed arenesid, kuidas neil õppimises paremini minema hakkas; samuti nendest lastest, kelle kõne oli alguses olnud üsna ropp ja kole, aga kes muutusid viisakamaks ja meeldivaks.

Samas tuli ette ka raskeid olukordi, kui tuli minna lapse koju vanematega rääkima, sest laps ei julgenud tagasi minna, kuna teda peksti. Esines arusaamatut hoolimatust. Oli selline juhus, kui laps helistas keset ööd bensiinijaamast ja palus nuttes, et talle järele tuldaks, sest võõrasisa oli narkootikume tarvitanud ja muutunud vägivaldseks. Nii oli vahel, et mõni veetis öö meie kodus diivanil. Kooliaasta alguses põles maha maja, kus osa lapsi elas. See juhtum õpetas lapsi pisarsilmil paluma nende eest, kes koduta jäid, ja ka oma kodude eest. Neile tuli uued elukohad otsida, samuti neile, kes elasid varemetes. Sellised olukorrad olid küll väga valusad, kuid samas andsid lapsele sõnumi, et ta pole üksi ja mis ka ei juhtuks, teda aidatakse.

Eriti meeldejäävad ja vahvad olid lastega tehtud väljasõidud ja laagrid. Esimene laager toimus Vormsis, vahepeatusega Haapsalu metodisti kirikus. See oli võrratult tore aeg, kus lapsed õppisid üksteist tundma, üksteisega arvestama ning ise osalema kodutöödes. Sai palju lauldud, tantsitud, piiblilugusid jutustatud ja matkatud.

Kuigi nad olid nn tänavalapsed, olid nad väga toredad ja abivalmid. Oli suur rõõm ja tänutunne, nähes, kuidas nad muutusid avatumaks ja kohusetundlikumaks. Enamik meie lastekeskuse kasvandikest rabelesid sellest madalseisust välja ning suureks saades on nad korralikud inimesed, abielus ja kasvatavad lapsi. Kõik nad lõpetasid koolid ja saavad eluga hakkama. Veel praegugi suhtleme tollaste põhituumiku lastega, kes jäid meie südame külge, ja elame nende tegemistele kaasa.

See aeg, mis seal töötades veetsin, oli väga intensiivne ja õnnisusterohke. Tänu Jumalale lastekeskuse ja nende õppetundide eest!

Pöördumislood

Jumal leiab tee iga inimese juurde erineval viisil. Jagame teiega inimeste pöördumislugusid, kus olulist rolli mängisid koguduse laste- ja noortetöö, kristlik meedia, koguduse hoolekandetöö ja kristlik muusika.

Foto: erakogu

Urve Pink, Reeküla kogudus

Juba aastaid enne usule tulekut käisin vahetevahel kirikutes, lootuses, et kutsutakse eestpalvele, aga seda õnne mul ei olnud ei Pärnus ega Saaremaal. Mul oli teadmine, et kui tahad päästetud saada, tuleb eestpalvele minna. Aga nagu selgub, pole Jumalale üldsegi tähtis see, kus ja kuidas sa päästmise leiad, vaid, et sa seda südamest igatsed.

Nii siis juhtuski, et kevadkuul kodus olles keerasin pühapäeval Pereraadio lahti ja kuulasin, mis räägiti. Ülekanne oli Siioni kirikust, kus rääkis üks külalisvend. Millest, seda ma enam ei mäleta, aga kõne lõpuks ütles: „Kes tahab eestpalvele tulla, tõstku käsi.“ Kuuldes seda hüppasin püsti ja tõstsin kaks kätt ning hüüdsin: „Mina tahan ka! Jumal, anna mulle mu patud andeks ja võta mind oma lapseks.“ Muud ma öelda ei osanud, ainult tänasin ja siis ma korraga tundsin niisugust kergust, nagu oleksin kaaluta olekus. Sellist tunnet on võimatu tavaelus tunda. Ja see päev kulus mul ainult tänamiseks. Sealt peale hakkasin piibliraamatut lähemalt uurima. Aastal 2007 astusin Reeküla koguduse liikmeks ja sain ka ristitud. Tänu Jumalale!

Ardi Leerima, Pärnu Agape kogudus

Minu teekond Jumala juurde on olnud suhteliselt pikaldane. Varane lapse- ja teismeliseiga möödusid mittekristlikus kodus. Meie peres ei räägitud Jumalast ega kirikuasjadest. Elasime sel ajal perega Pärnumaal, Seliste külas. Nõukogude okupatsioon oli ilmselt ka Seliste õigeusu kiriku tegutsemise keelanud ja nii see puukirik seal seisis ning lagunes. Kui sai vanematega surnuaias kellegi haual käidud, ega ma ei osanud ka midagi kiriku kohta küsida. Mulle tundus tol ajal arvatavasti, et meie peres kirikust ei räägita ja mida olekski ühel kirikuvõõral kümneaastasel poisikesel uurida varemeiks lagunenud puukiriku kohta? Kohalik kirik on küll tänaseks uuesti korrastatud ja kirikupühadel ka jumalateenistusteks avatud, aga nüüdseks olen mina sellest külast oma eluga edasi liikunud.

Minu turvaline ja õnnelik lapsepõlv sai ootamatult otsa, kui olin 12 aastane. Meie peresuhtes olid tekkinud probleemid ja isa lahkus meie juurest enesetapu läbi. Selleks ajaks olid ka minu kaks venda mõlemad abiellunud ja elasid juba oma elu. Minul oli üsna varsti aeg astuda kutsekooli ja nii sai minust suuremas osas ajast linnapoiss. Pärnus koolis käies tekkisid uued sõprused. Seda aega kroonis lisaks 90. aastate metsik ja kõikide võimaluste ajastu. Minu jaoks tähendas see aga astumist allakäigu trepile, kust tuli kiire langemine. Pärast kooli lõpetamist sain vaid mõned aastad Pärnus mööblitisleri ametil töötatud, kui erinevad kiusatused said minust üha enam võitu. Viimaks ei olnud mul enam tööd ega elukohta, sissetulekut ega sõpru. Viimane peatuspaik oli minu jaoks kodutute varjupaik Pärnus, kus oli võimalus öösiti magamas käia. Olin selleks ajaks saanud 24aastaseks ja minu mõtetes trummeldas küsimus – kas sellega ongi nüüd minu elus kõik läbi?

Tagantjärele võin öelda, et selle eluga saigi kõik läbi, sest samal ajal juhatati mind Pärnu Agape koguduse juurde. Mulle oli kirikus kõik uus ja tundmatu. Lisaks välisele oli mul vaja õppida uuesti inimesi usaldama. 2002. aasta sügisel kutsus pastor Tõnu Kuusemaa mind tollasesse leerigruppi ja minu Jumala tundmaõppimise teekond saigi sealt alguse. Sama aasta 1. jõulupühal sain ma ristitud ja täisliikmena kogudusse õnnistatud. Ma usun nüüd, et Jumala Vaim puudutas minu südant päriselt mõned aastad hiljem, kui olime ühel *Alfa*-kursuse väljasõidul. See kogemus oli võimas, ehkki ma väliselt ei muutunud ja sellest kogemusest kohe isegi aru ei saanud.

Selleks ajaks oli mul uuesti olemas toetav ja usaldav perekond – seekord Jumalarahva pere. Mulle meeldis olla koos koguduseliikmetega ja ma tahtsin alati erinevates tegevustes osaleda. Mõned aastad hiljem tundsin endas ära, et Jumal on mind kutsumas vaimulikku teenistusse. 2010. aastal omandasin varem poolikuks jäänud keskhariduse. 2011. aastal asusin õppima EMKTS-is kindla selgusega, et minust saab EMK vaimulik. 2013. aastal määras tollane superintendent Taavi Hollman mind esimest korda abipastorina teenima Pärnu kogudusse. 2019. aastal lõpetasin õpingud EMKTS-is ja minust sai ordineeritud vaimulik. Sellest ajast olen ka Pärnu Agape koguduse vanempastorina kirikus teenimas.

Kui ma enda pöördumisloole tagasi mõtlen, siis tunnen, et „ajalehepoisist“ on tõesti võimalik „miljonäriks“ saada. Mina andsin Jumalale võimaluse, et minu valesti elatud ja sassi läinud elu täiesti uueks muuta. Kindlasti see uueks loomine ei ole veel lõppenud ja Jumalal on jätkuvalt plaane minu muutmisega. Samuti on tal plaane Sinu elu muutmisega, hea lugeja! Oled Sa selleks valmis, et Tema sinu elu täiesti uueks loob? Julgustan sind enda kogemuste põhjal – usalda Jumalat ja anna talle võimalus sind aidata.

Foto: erakogu

Ardi aastatel 2006 ja 2020

Meeli Tankler, Pärnu Agape kogudus

Kasvasin kristlikus kodus ja käisin väikesest peale koos vanematega igal pühapäeval Kalju baptistipalvelas jumalateenistusel. Kui sain viisteist, jõudsin tüüpilisse teismelise mässumeelsuse faasi, kus kristlaseks olemisega kaasnevad raamid tundusid ahistavatena. Aga mõtleva ja usu üle arutleva inimesena ma ei saanud neid raame ka lihtsalt niisama kõrvale heita. Seega leidsin, et vajan iseenda jaoks tõestust: Jumalat ei ole olemas. Jätsin ühe olulise eksami eel palvetamata (mida ma muidu alati tegin) veendumuses, et kui Jumal on olemas, siis ilma palveta Ta ju laseb mul eksamil halvasti minna. Aga eksam läks suurepäraselt ja nii ma tegingi iseenda jaoks täiesti loogilise järelduse, et Jumalat pole. Edasine oli juba imelihtne – ma ei läinud enam kirikusse, ma ei laulnud enam kirikukooris ja katkestasin kõik suhted kristlike sõpradega. Mu vanemad olid kurvad, aga ei avaldanud survet – kuigi ma kuidagimoodi teadsin ka seda, et nad minu pärast palvetavad.

Umbes poolteist aastat hiljem kutsus üks mu endisi kristlasest sõpru mind oma sünnipäevale. Ma otsustasin minna: et tõestada neile kõigile, et olen kogu selle usuasja suhtes nüüd immuunne. Seal sünnipäeval lauldi palju ja ma olen alati laulda armastanud; seega olin piisavalt avatud sõprade kutsele „aidata laulda“ järgmisel õhtul Nõmme baptistipalvelas toimuval noorteõhtul. Mu sõbrad korraldasid seal teejoomise ajal nii, et üks tolle koguduse noormees Vello istus mu kõrvale ja väitles siis minuga väga visalt ja põhjalikult Jumala olemasolu teemadel. Mina omakorda tundsin vajadust oma uskmatust iga hinna eest kaitsta. Nii pidi too kena noormees mingil hetkel lüüasaamist tunnistama ja lahkus mu kõrvalt.

Ma ei mäleta palju sellest, mis tol noorteõhtul veel toimus, sest oma sisemuses ma muudkui jätkasin sedasama vaidlust, aga mõnevõrra teisiti. Olin nimelt sunnitud iseendale ausalt tunnistama, et tollele noormehele vastu vaieldes ma tegelikult ütlesin paljusid asju, milles ma üldse nii kindel ja veendunud ei olnud – lihtsalt vaidlemise lustist. Ja päris sügaval minu sees toimus samal ajal midagi, millest ma päriselt aru ei saanud, aga mida võib tagantjärele tarkusega nimetada Jumala kutseks. Mingil hetkel ma ei arvanud enam, et Jumalat ei ole, sest Ta tundus olevat päriselt lähedal. Olles nii-öelda kirikus üles kasvanud, teadsin

Foto: erakogu

Kalju baptistikoguduse tütarlaste ansambel 1974. aastal. Meeli esireas vasakult neljas, foto autor Meeli isa Ilmar Jürimäe.

hästi, kuidas pöördumisele tullakse: selleks on vaja eestpalvet. Lõpuks olingi otsustanud, et palun sõpradel minuga koos palvetada. Aga kui õhtu lõpul ühiselt lauldi: „Kõik patud andeks anna ja veres pese mind! Mul kingi meelsus püha, uus tahtmine ja ind!“ – siis ma tundsin äkki väga selgesti, et mu palve oli nende lauldud sõnade kaudu jõudnud otse Jumala ette – Ta oli sellele vastanud ja mind vastu võtnud. Seega ütlesin oma sõpradele lihtsalt: „Ma olen tagasi!“ – ja sellele järgnes suur kallistamine ja rõõm. Aga minu jaoks ehk kõige hämmastavam asi juhtus siis, kui hilisõhtul koju jõudes emale-isale, kes juba voodis olid, rõõmusõnumist teada andsin. Ema rääkis siis, et oli selsamal hommikul saanud Jumalalt väga selge palvevastuse: „Ära palveta enam, ta tuleb!“

See eriline päev oli 23. aprill 1973 ja kogu mu usuelu toetub sellele. Kes või mis viis mind pöördumiseni – ma usun, et siin oli oma osa mitmetel inimestel, eestpalvetel, ka targa „evangelismistrateegia“ kasutamisel (laulmise kaudu silla loomine). Üheks eelduseks oli aga kindlasti see, et tee Jumala juurde oli mulle põhimõtteliselt tuttav; vaja oli lihtsalt õigel hetkel ja õigel viisil esitatud kutset. Olen veendunud, et kui kristlik usk on inimese jaoks uus ja võõras, siis näeb ka tema pöördumise teekond sootuks erinev välja ja võib mõnikord osutuda pikaks ja käänuliseks.

Marjana Luist, Reeküla kogudus

Ma sündisin perekonda, kus ema oli kristlane, aga isa mitte. Isa ütles ikka, et küll tema kiired jalad teda päästavad, kui midagi peaks juhtuma. Emaga koos käisin meie kodu lähedal asuvas Reeküla metodisti palvemajas. Jumalateenistused olid mulle, väikesele lapsele, arusaamatud, seega suurem osa ajast lehitsesin lauluraamatut ja magasin ema süles. Küll aga jäi mulle meelde koguduse liikmete lahke olek.

Kui Reeküla koguduses alustati pühapäevakoolitööga, hakkasin seal käima. Osalesin aktiivselt lastelaagrites, laulmisharjutustel, jõulunäidendite esitamisel, väljasõitudel ja kõikidel sündmustel, mida lastele korraldati. 1991. aasta suvel osalesin kristlikus lastelaagris, kus olid ka kõik minu head sõbrad ja pühapäevakooli kaaslased. Ühel õhtusel jumalateenistusel öeldi, et kõik, kes soovivad Jumala oma ellu vastu võtta, tuleksid lavale, ning nendega koos palvetati. Mina ei läinud. Kartsin, mida sõbrad minust arvavad, kui lavale lähen. Samas tundsin enda sees tohutut raskust. Kuigi olin alles 11aastane, tundsin, et olen kohutavalt patune ja vajan Jumala armu. Otsustasin, et kui järgmisel õhtul uuesti lavale kutsutakse, siis ma kindlasti lähen. Järgmisel õhtul kõlaski kutse uuesti. Ma ei vaadanud üldse sõprade poolegi, vaid kiirustasin lavale. Kohale jõudes nägin, et ka sõbrad olid lavale tulnud. Meie eest palvetati ning jumalateenistus lõppes.

Sel õhtul oli minul ja minu kahel heal sõbral väga suuri raskusi pisarate tagasi hoidmisega. Ikka ja jälle tuli meil lõkke äärest oma telki joosta, et teised meid nutmas ei näeks. Kui olime niimoodi juba kolm korda telki nutma jooksnud, kutsusin pühapäevakooliõpetaja ja oma ema, kes oli laagris kokaks, ning nendega koos palvetasime, öeldes välja, et meie elud kuuluvad nüüd Jumalale! Sellest hetkest tuli rahu ja vabadus.

Olen oma elu jooksul veel paaril korral seisnud küsimuse ees, kas elada oma elu koos Jumalaga või ilma Temata, ning kõikidel kordadel jõudnud järeldusele, et elu Jumalaga on parim viis elamiseks.

Minu isa, kes oli lootnud oma kiiretele jalgadele, jäi ühe õnnetuse tagajärjel halvatuks. Mehel, kes oli lootnud oma kiiretele jalgadele, tuli tunnistada, et need jalad ei suutnud teda enam kanda, jooksmisest rääkimata. See oli valus, aga tema jaoks vajalik õppetund. Olles voodis võimetu liigutama oma jalgu, võttis isa Jumala oma ellu vastu. Enda usaldamise asemel pani ta nüüd oma lootuse Jumalale. Olen Jumalale tänulik, et Ta kinkis mu isale armuaja, mil ta sai oma suhte Jumalaga korda seada. Mõne kuu pärast isa suri õnnetuse tagajärjel tekkinud vigastustesse. Mind kinnitab teadmine, et taevas kohtun oma isaga taas.

Ajakirja järgmises numbris jagame teiega veel pöördumislugusid.

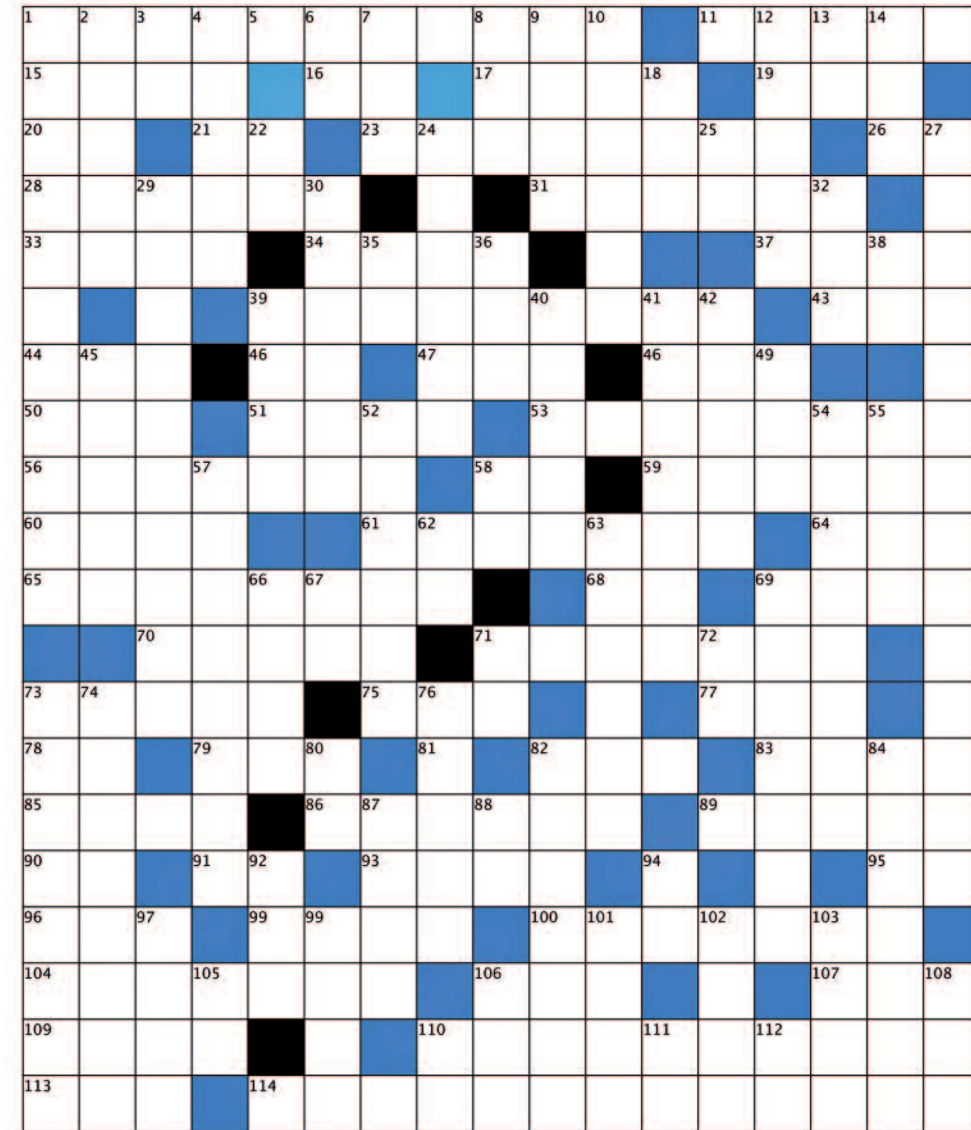
Foto: erakogu

Lastelaager Vanamõisas, Marjana keskmises reas vasakult kolmas

AUTOR: TOOMAS PAJUSOO

KILLUKESI EMK AJALOOST

PAREMALE:

1 Esimene Eesti metodisti jutlustaja (koos eesnimega). **11** Kuressaare pastor aastail 1941–1966. **15** … linn – linnaosa Tartus. **16** Alumiiniumi tähis. **17** Eesti helilooja, baptisti vaimu-lik. **19** *Nuclear magnetic reso-nance*. **20** Räni tähis **21** Titaani tähis. **23** Kunstilised müüri-lehed. **26** United Airlines. **28** PMK superintendent (1907–1921, 1922–1928). **31** Võidu antonüüm. **33** Ivan Turgenevi lühiromaan „… ja pojad“. **34** …-Volta – endine Burkina Faso. **37** Puude langetamine. **39** Türgi angoora. **43** Kindel usaldus. **44** *Indonesia Kennel Klub*. **46** Argooni tähis. **47** Lapsevanem. **48** Eesti Tuleviku-uuringute Instituut. **50** Prantsusmaa poliitik Jean-Marie Le …. **51** *Member Information and Beneficiary Designation*. **53** Troopiline põõsas v puu. **56** Õppefilmi „Kiusamine“ autor (in + nimi). **58** Oskar Luusmaa. **59** Revolver. **60** Eesti piiripunkt. **61** Islandi kirjaniku Bragi eesnimi. **64** Kitsetall – inglise k. **65** Jaakobi ja Lea poeg, temast kujunenud suguharu. **68** Eenok Haamer. **69** Eesti ajakirjanik, saatejuht ja toimetaja. **70** 14,3 km pikkune oja Sakala kõrgustiku keskosas. **71** Eesti kunstnik (nimi + in). **73** Linn Rumeenias. **75** Rahva-kunstiansambli lühend. **77** Lind. **78** Telluuri tähis. **79** *Modern Language Association*. **81** Ehk. **82** Eesti Teaduste Akadeemia. **83** Väljaminek. **85** Igatse! **86** Automark. **89** Hispaania kuurortlinn Tarragona provintsis. **90** Küla Antsla vallas Võru maakonnas. **91** Linn Iisraelis, mis hävitati Joosua poolt. **91** Paar – soome k. **95** Sentimeeter. **96** *Omaha Public Schools*. **98** Endine eesti võrkpallur, olümpiavõitja. **100** Tahtlikult, meelega – soome k. **104** Magistraal. **106** … Lanka. **107** Keelav sõna. **109** Aina, endiselt. **110** EMK pastor ja usumärter. **113** Püsi. **114** EMK pastor ja usumärter.

ALLA:

1 EMK pastor ja usumärter. **2** Maitseaine ja ravimtaim. **3** Tina tähis. **4** Eestlaste etniline rühm. **5** Joodi tähis. **6** Noot. **7** *International Language Programs*. **8** Käsusõna … tapa! **9** Lind. **10** Paavsti kolmekordse krooni kujuline peakate. **12**. Kiil (laeval), emapuu. **13** Või muu. **14** Küla Jõelähtme vallas Harju maakonnas. **18** *Data transfer object*. **22** Indiumi tähis. **24** Tulekeeled. **25** See – inglise k. **27** Endine EMK superintendent (koos eesnimega). **29** EMK Teoloogilise Seminari dekaan (koos eesnimega). **30** Riik Lähis-Idas. **32** Kepp. **35** Libeeria Interneti tippdomeen. **36** Küsisõna. **38** Ilta-Sanomat. **39** EMK Püha Luuka koguduse pastor. **40** Meteoriidikraater Saaremaal. **41** Reo, risu. **42** Filmi- v lavatäht. **45** Pehme vormikook. **49** *Investment Technology Group*. **52** Idamaa turg. **54** Kõrbetaim. **55** *International Association of Insurance Supervisors*. **57** Metodismi häll Eestis. **58** Örsted. **62** Tallinna Reaalkool. **63** Looduskaitseala Pärnumaal Lääneranna vallas. **66** Okaskera. **67** Sarnased tähed. **69** Aine ruumalaühiku kaal. **71** Naatriumi tähis. **72** …-kiirgus. **73** Riik Aaafrikas, mille misjonitööd toetavad EMK liikmed Damota MTÜ kaudu. **74** Teraviljast terade eraldamise viis. **76** Jõgi Paabelis, mille ääres viibis prohvet Hesekiel juudi vangide keskel. **80** Aktsiaselts. **82** Riik Ida-Aafrikas. **84** Linn Šveitsis. **87** Once … a time (ükskord ennemuistsel ajal). **88** Argooni tähis. **92** *International Leadership Institute*. **94** Sarnased tähed. **97** Alevik Harju maakonnas. **99** Igal Mihklil oma …päev. **101** Naisenimi. **102** …saun. **103** Ilmakaar.

VAS-TUS	26	28	43	51	107	56	62	73	75	36	101	37	62	47	59	93	75	85	83	91	89	64

105 Los Angeles. **106** Soojuselektrijaam. **108** Mehenimi **110** Pärisnimi. **111** *exempli gratia*. **112** *Hewlett-Packard*.

Ristsõna vastus saada 1. maiks e-postile: koduteel@metodistikirik.ee või aadressile: Ajakirja Koduteel toimetus, Narva mnt 51, Tallinn 10120. Vastuste saatjate vahel läheb loosi Toomas Pajusoo raamat „Esimene Eesti metodisti jutlustaja Vassili Täht”.

Ristsõna koostas Toomas Pajusoo

Näidend "Ülestõusmispühade kaart"

Sander: Tere! Keegi saatis mulle postkaardi õnnitlusega, aga saatja allkirja ei ole. Ainult kaart, kus peal jänesed ja tibud ning kiri: „Rõõmsaid ülestõusmispühi!"

No vaat' mina tahaks teada, keda ma selle kaardi eest tänama peaks? Väga viisakas on tänada, kui keegi sulle head soovib.

Siis veel tahaksin ma teada, mis pühad need üles-tõusmis-pühad on? Äkki peaks mina ka teistele seda soovima?

(*Mõtlikult*) Kaardil allkirja ei ole… , aga pildil on jänes…, ma küsin mõnelt jäneselt.

(*Jõuab jäneste juurde. Üks suurem ja palju väikseid jäneseid. Suure poole pöördudes*)

Sander: Tere! Kas sina oled jänes?

Jänes: No loomulikult, kas sa siis ei näe?

Sander: Näen küll, aga kus su kõrvad on?

Jänes: Siin!!! (Tõstab oma lontis kõrvu püsti.)

Sander: Aa. … Aga miks nad sul nii sorakil on?

Jänes: No kus sina küll elanud oled? Tänapäeval on enamus jäneseid lontkõrvalised. See on moes. Pikkade kõrvadega jänesed jooksevad ainult metsas. Meie siin oleme igatahes linnajänesed ja teame, kuidas asjad käivad!

Foto: Pexels

Sander: Aa. … Aga kuule, siis äkki tead sa ka seda, mis on ülesse-tõusmise-pühad? Kas sina saatsid mulle selle kaardi?

Jänes: Mina? Minul nüüd aega kaarte kirjutada!? Ja mis üles tõusmine – mina ju peaaegu üldsegi ei maga – kogu aeg olen üleval. Ja mis püha mul aega pidada! Minul on kogu aeg nii palju tegemist. Kõik see lastehulk tahab ju toitmist ja hoolitsemist. Tead seda rahvatarkust: „Vara tööle, hilja voodi, nõnda rikkus majja toodi!"? Nii et ei mingit magamist ja pidutsemist ja üleval olen ma kogu aeg! (*Mõtlikult*) Ülesse-tõusmise-pühad? (Väikestele jänkudele:) Oi, ära sa seda küll puutu! Ja sina, tule otsekohe venna kukilt maha! Ta võib ju niimoodi veel mõne kondi murda! (Sandrile:) No näed, silmapilgukski ei tohi lasta valvsusel kaduda! Kohe võib midagi juhtuda! (*Läheb oma jänkukesi lahutama ja õpetama.*)

Sander: Siit ma küll eriti targemaks ei saanud. Ja nagu minu vanaisagi ütles: „Ei jänesega tasu võidu joosta!" Tema ju muudkui jookseb – ikka sinna ja tänna! Lähen otsin parem tibu üles. Tema on ju ka siin kaardi peal. Äkki tema saatis mulle selle kaardi?

(*Jõuab tibu juurde*)

Sander: Tere, tibu! Kas sina saatsid mulle selle üles-tõusmis-pühade kaardi?

Tibu: (Mõtlikult:) Seda kaarti ma sulle ei saatnud. Kuigi…, ma muidugi oleksin võinud sulle kaardi saata, sest see on tegelikult ju väga ilus komme – saata kaarte… aga, ma ei saatnud.

Foto: Pexels

Sander: Aga kas sina tead, mis on üles-tõusmis-pühad?

Tibu: No kui ma alles munakoores magasin, siis ma kogu aeg unistasin sellest, et ma tahaksin ometi kord üles tõusta ja näha, milline see maailm seal teisel pool munakoort on. Ja siis ühel päeval, kui seal sees oli eriti palav olla, tegi munakoor krõps ja väljas ma olingi! Aga mingeid pühasid me selle puhul küll ei pidanud!

Aga üles tahan ma endiselt! (*Unistavalt:*) Ma vahel vaatan neid lõokesi, kes lendavad sinna üles, kõrgele-kõrgele… seal on päike ja pilved ja sini-sinine taevas… küll tahaks ka… (*Kurvalt:*) Aga ema ütles, et minu tiivad nii kõrgele ei kanna… Hea, kui õrrele lendamise suve lõpuks selgeks saan!

Sander: Ära kurvasta! Kui ma olen teada saanud, mis need ülestõusmispühad on, siis ma tulen tagasi ja räägin sulle ka. Ja siis ma aitan sul õrrele lendamist õppida – sa saad selle kindlasti selgeks, kõik suured tibud oskavad seda.

Tibu: (*Nukralt ja rõõmsalt korraga:*) Aitäh, sulle. Sa oled hea laps!

Sander: See on muidugi tore, et ma olen hea laps, aga oma küsimusele ma ikkagi vastust ei saanud. Äkki mul jäi kaarti vaadates midagi „kahe silma vahele", nagu ema vahel ütleb. See tähendab seda, et midagi võis jääda märkamata. (*Uurib kaarti, siis rõõmsalt:*) No vaat, ja siin on tõesti midagi veel! Siin kaardi peal on veel pajutibud, … noh need pehmed asjad, mis kevadel pajuokste külge kasvavad. Äkki peitub kogu saladus selles? (*Mõtlikult, omaette:*) Kus on lähim pajupuu? … (*Endale otsmikule lüües:*) Muidugi! Naabri Triinu ja Teele aia taga! (*Läheb jooksuga, tuleb jooksuga uuesti lavale.*)

(*Tulevad Triin ja Teele, käes kimp pajutibudega oksi*)

Triin: (*Pisut etteheitvalt, hoiatavalt:*) Kuule, Sander, sa vaata ikka ette ka, sa võid ju niimoodi tormates mõne inimese pikali joosta.., ja üle autotee ei tohi kunagi joosta – nii võib veel auto alla jääda!

Sander: (*Ähkides:*) Kuulge, Triin ja Teele, …kas teie saatsite mulle selle kaardi?

Teele: Muidugi meie. Kas sa siis kaardi allservas meie nimesid ei näinud? (*Ehmudes:*) Oi,… (*häbenedes:*) me vist unustasime oma nimed kirjutamata.

Sander: (*pahuralt:*) Ei olnud nimesid jah, ja ma pidin pool maailma läbi jooksma, et teada saada, kes mulle kaardi saatis. (*Leplikumalt:*) Aga siis te ju ka teate, mis asi see üles-tõusmis-püha on?

Teele: Muidugi teame. See on nagu jõulud, aga veel tähtsam.

Foto: Pexels

Sander: Mismoodi?

Triin: Jõulude ajal me tähistame Jumala poja Jeesuse sündi siia maailma. Aga Jeesus kasvas ju suureks ja õpetas inimesi, kuidas Jumala seaduste järgi õnnelikult elada…

Teele: …Aga osa inimesi olid kurjad ja ei tahtnud midagi kuulda hea Jumala seadustest – need kurjad inimesed tapsid Jumala poja Jeesuse Kristuse.

Sander: See on siis ju väga kurb püha, miks te kirjutasite mulle „Rõõmsaid ülestõusmispühi?"

Triin: See oligi kurb, aga sellega ju asi ei lõppenud. Kurjad inimesed arvasid, et nüüd on nad võitnud, aga Jumal äratas oma Poja ellu ja Jeesus tõusis surnust üles.

Teele: Sellepärast seda püha nimetataksegi ülestõusmispühaks. Ja mis kõige toredam – Jeesus elab taevas ja meie saame ka kord koos Jeesusega taevas elada.

Sander: Et siis ükskord taevas saan rõõmustada?

Triin: Ei, rõõmustada saad ikka juba täna ja kohe. Jumala seaduste järgi elades on palju rõõmu. Ja kui parajasti on ka mingi mure, siis võid ka sellest Jeesusele rääkida. Sa ei ole kunagi üksi.

Sander: See on ju küll vahva – Jumala Poeg Jeesus on alati mu lähedal…

Aga kuule, mis nende jäneste ja tibudega siis on? Miks nemad teie kaardi peal olid?

Teele: Aga nad on ju nii ilusad ja armsad… ja tibud on enne sündimist munakoore sees nagu Jeesus enne ülestõusmist hauas oli.

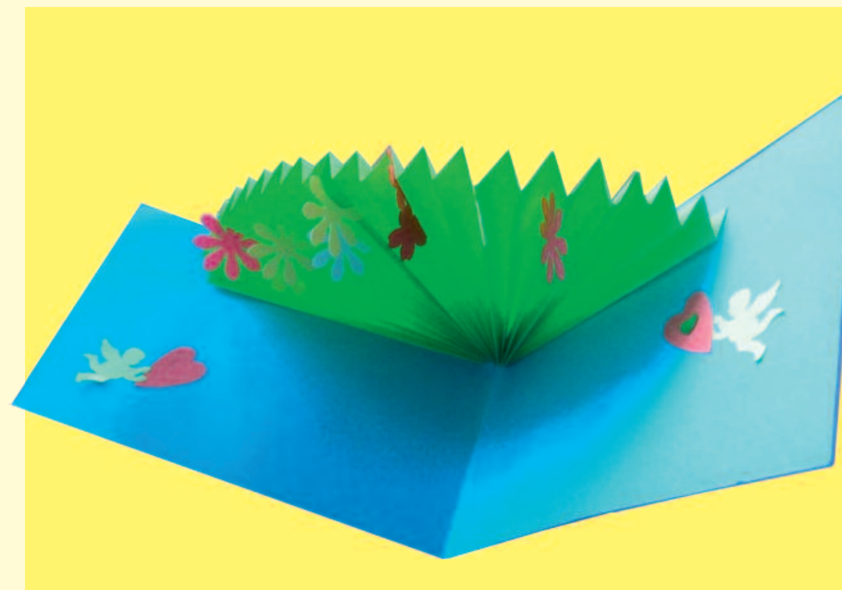
Sander: Tõepoolest. Oi…, ma pean nüüd tibu juurde ruttama. Lubasin talle rääkida, mida tähendab ülestõusmispüha ja siis ma aitan tal natuke ka lendamist harjutada. Rõõmsaid ülestõusmispühi teile!

Sander lahkub lavalt.

Triin: Minu arust sobiks nüüd laulda üht vahvat rõõmustamise laulu. (*Hüüab:*) Tulge laulma! (*Kõik näitlejad tulevad lavale.*)

Laul – „Jumal pole surnud, ta on elav…"

KÜLLI KUUSEMAA,
Pärnu Agape kogudus

MEISTERDA KEVADINE ÕNNITLUSKAART

Rõõmsa kevadeüllatuse saad valmistada lihtsate vahenditega – võid selle kujundada kaardiks ja kellelegi kinkida või panna lihtsalt pühade ajal lauakaunistuseks! Voldi roheline paber lehvikuks ja murra keskelt pooleks. Liimi murtud pooled kokku ja välimised ääred kinnita kaardile nagu näha pildil. Rohelisele lehvikule kinnita teisest paberist lõigatud lilleõied ja sinisele aluspaberile kirjuta pühadesoov. Kaarti on lihtne kokku murda ja kaasa võtta, aga avatuna loob see toreda meeleolu!

Fotod: Olga Grin

Juba kaks aastat on Tallinnas korraldatud oikumeenilisi ülistusõhtuid eesmärgiga ühendada erinevaid kogudusi. Korraldustiimi kuuluvad teiste hulgas ka Tallinna metodisti koguduse vene osaduse ülistusjuht Andrei ja Uue Alguse metodisti koguduse ülistusjuht Artur. Viimasel ülistusõhtul osales noori 18 erinevast kogudusest.

ISSN 1406-2291